

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy szám 1500 K.
Amerikában az előfizetési díj-
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

Kis kör helyett — nagy kör.

(Luk. 8. 19 - 21.)

Ott látom Jézust egy kukkán ülni. Pihen. Sokat gyalogolt. Tanított sokakat. Betegeket is gyógyított már eleget. Máshová akar menni, hol még sötétben bolyong a nép, hol még segítség után sóvárog a beteg! Ujja falvakon, városokon, erdőn, mezőn átvezet. Odaér a Jákob kutjához. Kiséréte éhes. Bemennek Sücharba eledelt venni. Ezalatt a Mester a kut mellett pihen. De pihenése nem tart soká. Egy samariai nő vizért jött. Jézus beszédbe ereszkedik vele. Kijelenti, hogy nemcsak a Garizim hegyén imádja Istent egy kis kör, nemcsak Jeruzsálemben tiszteli Istent egy másik kis kör, hanem az egész föld kerekességén lesznek mindenféle színű népek közt olyanok, akik Istent lélekben és igazságban tisztelik és imádják, mert Isten lélek! Az asszony csak ámul, bámul, csodálkozik, ő eddig azt hitte: csak az a kis kör imádja Istent igazán, aki ott fenn a Garizim hegyen épített templomban szokott összegyülekezni. Azt még megértette, hogy a Jeruzsálemben összegyülekező kis kör is imádja Istent, de már azt még sem hallotta eddig, hogy lesz idő, amikor nemcsak a garizimi kis körben és a jeruzsálemi kis körben imádják az Istent, hanem egy sokkal, sokkal nagyobb körben, egy olyan körben, mely átfogja az egész világot! Jézusnak ez a kijelentése az asszonyt nagyon meglepte. Futott is be a faluba, hogy ehhez az új prófétához hivogassa az embereket. Ezek jöttek is. Hallgatták Jézust! Megértették. Miképp Jézus az asszonynak bűnös multjára rámutatott, úgy rámutatott az ő bűneikre is. Szemlesítve hallgatták. Bűnük mardosta a lelkismeretet. Szerettek volna bűnűktől megszabadulni. Sirtak a bűnös mult felett. Bánkódtak. Jézus most leveszi róluk a terhet, megkönnyebbülnek, bocsánatot nyertek. Érzik, hogy ők új emberek, hogy már ők is a Jézuséi. A

Messias az ő Messiasuk, a Mester az ő Mesterük lett! Érzik, látják, hogy Jézus nemcsak azt a 12 tanítványt nézi a magáénak, hanem már azt a bűnös nőt is és őket is, akik pár napot együtt töltöttek a Mesterrel. Látják, hogy a kis kör, melybe a tizenkettő tartozott, miképpen bővült, nagyobbodott s lett nagy körre. S ez oly végtelen boldogsággal tölti el őket, hogy azt mondják: „hallottuk, tudjuk is, hogy bizonyval Ő a világnak idvezítője.”

Ott látok egy embert, aki csendesesen, szinte észrevétlenül egymaga járja az élet útját. Nem szereti a nagy nyilvánosságot. Egymagában ül odahaza. El-elsétálgat künn a mezőkön. Ki-kimegy az erdő csendjébe. Csendesesen éldegél. Még a légynek sem árt. Azt mondják egyesek, hogy különc. De viszont hallom, amint mások mondják, erről a különc emberről, hogy a falu szélén lakó szegénynek kenyeret vitt meg egy kis elemőzsiát. Azt is mondják róla, hogy ha valahol van egy bánatos szívű férfi avagy nő, szegény avagy gazdag, akkor ott van a különc ember és vigasztalja őket. Olyan édesen, olyan biztatón tud beszélni, hogy a megsebzett szívek úgy érzik, mintha gyógybalzsamot csepegtetne. Valami Jézusról beszél ilyenkor, aki azt tanítja: boldogok, akik sirnak, mert ők megvigasztaltatnak. Azt is hallották már róla, hogy elment azokhoz is, akiknek hire nem makulátlan s azt mondotta nekik, vigyék terhüket, bűneiket, furdaló lelkiismeretüket Jézushoz, aki azért jött, hogy keresse az elveszett bűnösöket, az eltévelyedett bárányokat s levegye a fáradt vándorokról az élet, a bűn, a gond, a marcangoló, a vádoló lelkiismeret terhét. Sőt vannak, akik határozottan tudják, hogy a gonosztól megszállott emberekhez is elment s annak a názárethi Jézusnak nevében kiüzte a gonoszt s meggyógyított már nem egy beteget. Ime maguk a Krisztus tanítványai is jelentik azt Mesterüknek, szinte megütközve azon, hogy

mi jögon tűz ördögöket az a külön utakon haladó ember, amikor ő nem is tartozik abba a kis választott körbe, melybe ők tartoznak!

De akkor hallom, amint a Mester meghívja száját s az ámuló tanítványoknak kijelenti, hogy de igenis, az a külön utakon haladó ember, aki az Ő nevében gyógyít betegeket, aki megosztja egyszerű falatját a nélkülözőkkel, aki könyörül a betegeken s kiszolgálja őket akkor, mikor mások ezt nem látják, mások erről mit sem tudnak, aki nem kerüli el a megbottlottak, a bűnösök házatáját, mint a bélpoklosokét, hanem be-benéz hozzájuk s hívogatja a Messiáshoz, az Isten bárányához, hogy annak véreben megmossák azt a bepiszkított lelki ruhát, az az ember igenis beletartozik, nem ugyanabba a kis körbe, amit csak maga a tizenkettő és a nagy tömegek látnak, de beletartozik abba a sokkal nagyobb körbe, amit az Ur Jézus szeme lát csak!

Óriási hallgatóság veszi körül Jézust, a drága Mestert. Ugy tanít, hogy illyet még nem hallottak zsidó országban. Mint a méz, úgy folyik ajkáról a szó. Egész lénye csupa tűz s minden szavából kicsendül Isten és embertársai iránti szeretele. Hatalmas a beszédje, nem olyan, mint az írástudóké. Aki egyszer hallgatta, nem feledi többé. Aki egyszer belenézett azokba a csodálatosan fénylő szemekbe, melyek úgy járták át a szívet és a vesét, mint ma a Röntgen-sugarak az emberi szervezetet, az nem szabadul többé attól a tekintettől. Oh milyen öröm, milyen boldogság kicsinyek és nagyok, férfiak és nők közt, hogy ime az Isten gondolt végre az ő népére s olyan Segítőt küldött, amilyen eddig még nem járt a földön.

Nagy volt Mózes. Nagy volt Illés, de itt nagyobb van ezeknél. Itt a Fiu, akit az Atya küldött. Amit mond, azt neki az Atya mondta. Amit tanít, arra az Atya tanította. Amire elhívja az embereket, az nem üres templomi, vallási szertartások külső betartása, hanem az egy létező ország, a mennyek országa, melyben Ő a király. Ugy él, amint beszél. Élete fedi a szavait! A gazdagoknak szemébe mondja, milyen fősvények, a farizeusoknak is megmondja milyen képmutatók, a szegények ügyét felkarolja, a nyomorultat, szenvedőt, beteget megszánja s meggyógyítja. Jár kel Zsidóország törzsei közt s szórja az örök Igét, mint a szántóvető ember a jó magot! Oh bár hullána ez a mag minél jobb talajra, hogy ki is kelne, hogy meg is nőne. Hogy gyümölcsöt is teremne legalább százannyit vagy ha nem, hát hatvan annyit, vagy ha ennyit sem, hát harminc annyit! Csak úgy dől a nép hozzá! Ezrével jönnek a lelki éhesek, nála mennyei kenyeret találnak. Ezrével jönnek a szomjasok, nála örök élet vize vagyon. Oh milyen boldogok, hogy az Élet kenyerét, az Élet vizét izlelhetik meg végre! Erre vágyódtak már réges-régen! Most végre itt van a régen megígért, a régen várt Messias!

Jézus édes anyja s Jézus testvérei is elindulnak hazulról hogy ők is megnézzék, hol van Jézus s ők is meghallgassák, hogyan tanítja a népet. De nem tudnak hozzáérni, anynyi a nép. Valaki hirül viszi Jézusnak, hogy megjött édesanyja s megjöttek testvérei. Ekkor Jézus megint egy csodálatos kijelentést tesz; olyan kijelentést, mely a kis körről odairányítja a nagy körre az összes hallgatók figyelmét. Nemcsak az tatózik ő hozzá, aki a családi, a

Hamis vádak.

Mikor Jézust odavitték Pilátus elé, hamis vádat emeltek ellene s hamis tanukat is állítottak; akárcsak mint akkoriban tették mikor a király szerette volna elnyerni Nábóth szőlőjét. Hamis tanuk s hamis vádak régóta elvannak terjedve a világon s bizony igen sokszor ártatlanul hullott le egy-egy szókimondó, az igazságot védő, a hatalmaskodók bűneit ostorozó prófétafej!

Ha Mesterünket, Jézus Krisztust hamis vádakkal illették s élete ellen törték — ne csodálkozzunk, hogy minden időben egész a mai napig, sőt az idők végéig, Krisztus igaz követői ellen mindig fognak hamis vádakot emelni s ezek alapján Krisztus tanítványai ellen törni, őket lehetlenné tenni, vagy pedig kiirtani. Ennek így kell lennie, mert Jézus meg jövendölte: „Nem feljebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál“ Jézus rámutatott arra is, hogy „ha a gazdát Belzebubnak hívták, sokkal inkább az ő háznépét.“ Mikor tehát e világ, hitnélküli, e durva bűnökbe elmerült emberek ránk Krisztus követő-

ire sarat dobálnak s igyekeznek minket beszenyeyezni, akkor vigasztalódjunk avval, hogy ugyanigy járt el a világ, a hitnélküli tömeg, a bűnösök követragadó s követdobáló vad tömege Jézussal, az Isten bárányával szemben. Őbenne pedig hiba, mulasztás, szeretetlenség, önzés, büszkeség sem semmi féle bűn nem volt. Már pedig mi bennünk van még elég bűn, van elég mulasztás, szeretetlenség, önzés, büszkeség, irigység, harag, stb. Ne feledjük el, a gyűlölség, az üldözés, az ellenünk emelt hamis vádak közepette, ne feledjük el amit Jézus mondott: Ne féljete! Jusson ilyenkor, mikor tán megijedünk a vádak nagyságától vagy sokaságától, a vádlók hamis állításaitól, jusson eszünkbe Jézus ama szava: „Valaki azért vallást téveszen én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt: Valaki pedig megtagadand engemet az emberek előtt, megtagadom én is azt az én mennyei Atyám előtt.“

Mi a hamis vádak dacára is kell hogy hitvallók legyünk, kell hogy Krisztusról tegyünk vallást! Minél több az ellenünk szórt hamis vád, annál nagyobbak kell lennie ami Krisztus iránti

vérségi kötelék révén édesanyja vagy édes testvére neki, hanem egész Zsidóországban, sőt túl annak határain, a világhódító római birodalomban, a tudomány és műveltség terén vezető szerepet vivő görög birodalomban, sőt az egész világon mindenki rokona, édes testvére neki, aki megcselekszi a mennyei Atya akarataát! Micsoda perspektíva! Micsoda távlat! Jézus nem kizárólag azé a kis nazarethi hívő zsidó családe! Jézus nem kizárólag azé a tizeukét tanítványé, aki mindenét otthagyta a Mester kedvéért! Jézus nem kizárólag azé a kis köré, amely ha ezeket is számított, őt vezérének, tanítójának, királyának s Üdvözítőjének fogadta el — nem, hanem Jézus Krisztus mindazoké a millió, meg millió fehér, sárga, fekete s vörösbőrű embereké, akik most élnek és a jövő évezredekben élni fognak a földtekén, ha ezek Istennek Igéjét hallgatják, s ezt meg is cselekszik! Igen, azok a boldogok, azok a Krisztus rokonai, édes testvérei, akik őt hallgatják s az Ő tanítása értelmében élnek. A hallgatók előtt lime egyszerre óriási nagyra nőtt az eddig olyan kicsinek vélt kör!

A Patmos szigeti száműzött, a szeretet ékes nyelvén beszélő János látnoki szeme elénk varázsolja az utolsó idők jeleneteit. Ott látom az Istennek küldöttjét, amint a töviskorona helyett ékes aranykorona díszíti az égi király fejét. Körülötte az angyalok ezrei. Jön ítéletet tenni igazak és hamisak, jók és gonoszok felett. Látom az örvendező arcokat s látok kétségbeesett, szomorú arcokat is. Látom a meglepettek arcát, akik szinte nem akarják megérteni az Ur Jézus szigorú nézését s visszavonhatatlan szigorú ítéletét: Ti pedig távozzatok tőlem, nem ismerlek! Csodálkoznak, hogy

őket nem ismeri. hisz ők mindig tisztelték az Istent, ők sokat hallgatták az Igét, sokat imádkoztak ők egy hívő körnek a tagjai voltak. S ime Jézus most nem akarja elismerni, hogy ők is abba a körbe tartoznak, melynek Jézus a központja. Hát még hogy nő a csodálkozásuk, sőt a megbotránkozásuk, amikor látják, hogy északról is, délről is, a földnek minden tájáról, a társadalmi osztályok legalsó rétegeiből, a népfajok mindegyikéből, a különféle nevű gyülekezetekből sokan, igen sokan jönnek Jézus elé s ő szeliden, barátságosan mosolyogva, kezeit feléjük nyujtva így üdvözli őket: Jöjjetek hozzám én Atyám áldottai s vegyétek birtokotok a kezdettől fogva néktek szánt ország örökségét! Igen, látom a csodálkozó arcokat azoknál, akik ideleln a földön bizonyos kerítéseket emelve, elkülönítették magukat s emberi szokásoknak hódolva, azt hitték így szolgálnak Jézusnak, amint kénytelenek látni, hogy ők talán nem, vagy rajtuk kívül még sokan, nagyon sokan, megszámlálhatatlan sokan minden nemzetségből, ágazatból, népek és nyelvek közül fehér ruhákba öltöztetnek s ott állnak a Bárány előtt s azt mondják: Áldás, dicsőség, bölcsesség, hálaadás, tisztesség, hatalom és erő a mi Istenünknek mindörökkön örökké. Amen. Oh akkor, amikor megjelenik a Mester ítéletet tenni elevenek és holtak felett, akkor az a kis kör amit, emberek körvonalaztak, igazán kicsi lesz — s lesz helyette egy óriási nagy, nagy kör, hol nem lesz se nyelvi, se faji, se felekezeti, se vallási, se hitbeli korlát, hanem minden és mindenekben Jézus Krisztus! Lesz egy akol és egy pásztor: Eltörpül az emberi *kis kör* és lesz majdan Krisztusi *nagy kör*.

W. J.

hűségünknek s hozzá való ragaszkodásunknak, annál érezhetőbbnek annak a szeretetnek, amelylyel éppen üldözőinkkel ellenségeinkkel szemben viseltetünk.

Eddig már több olyan hamis vádat tettünk lapunkban szóvá, amelyet Krisztus ellenségei emeltek ellenünk. Ma megint szóvá kell tennünk egy nehányat.

Igy nem régen egy vidéki városi képviselő-testületi gyűlésen egy jogilag képzett ember azt a hamis vádat emelte, hogy „a methodista egyház nemzetközi.“ A róm. kath. egyház, a ref. egyház, a luth. egyház is nemzetközi, mert éppen úgy el van terjedve mind az öt világrészben, mindenféle színű és nyeivű népek között mint a methodista egyház, melynek a különféle nemzetek között tényleg sok millió híve van. Ha egy olyan egyház, mint amilyen a methodista egyház, a magyar nemzet soraiból gyűjt híveket, annak csak örülni lehet, mert ez az egyház bárhol dolgozik, minden országban, minden nép között az illető ország törvényes keretei között, az illető ország népének erkölcsi és anyagi jólétéért küzd. Avagy árt az a

magyar népnek, ha a methodista püspök otthagyja gyönyörű svájci otthonát, feleségét és 4 gyermekét s három vagy négy hónapon át országról-országra utazva, előadásokat tart a nyomorba, szegénységbe jutott magyar gyermekekről s részükre kis vasárnapi iskolások adományait gyűjti s ilyen filléres, meg koronás adományokból felépíti Budakeszin azt a pár száz személyt befogadó modern ebédlőt és pihenőt, amit képtünk a mai számban feltüntetni? Ha a methodista püspök a legyőzött s nyomorba jutott ország szegény gyermekei közül 100—200 gyermeket minden nyáron a budakeszi gyermeknyaralóban egy-két hónapon át eltart s legyengült szervezetüket jó táplálkozással javítja, kérdem, árt az a magyar hazának, a magyar polgároknak? Nem-e sokkal hazafiasabb egy ilyen „nemzetközi“-nek mondott egyház püspökének s a methodista egyház hazai szervezetének ilyen szeretetmunkája, mint számtalan tősgyökeres, dús gazdag fajmagyarnak részegségben, kártyázásban s tivornyában eltöltött élete? A hazának s polgárainak nem lehet jól hangzó nevekkal vagy hazafias frázisokkal szolgálni, ha-

Funk Márton superintendens aug. hó 5-én este megkapóan szép, meleghangu biblia magyarázat kapcsán bucsuzott gyülekezetétől s még aznap este utra is kelt Amerikába, hogy ott különböző bizottsági gyűléseken részt vegyen és hazai munkánkat képviselje. A jó Isten kísérelje szolgálját az uton oda és vissza!

Bauman Emil györkönyi predikátor a szerkesztőhöz intézett lapon jelenti: „Az Ur aug. 10-én egy egészséges kis lánykával ajándékozott meg minket. Anya és gyermek egészségesek.“ Adjon Isten sok örömet a fiatal szülőknek, kik most már egy fiu és egy leány gyermekkel örvendezhetnek.

Budakeszi gyermeknyaralási akciónk szépen működik. Az összes házak megteltek kis lakókkal, kik vidáman sütkéreznek és szaladgálnak a napon s játszadoznak az erdőben. Az Idén Remay Mariska testvérnő vezeti az akciót.

Dr. Wallrabenstein Ferencz orvos, szerkesztőnk öccse Jugoszláviából, feleségével és két gyermekével több héten át tartózkodott Budakeszin gyermeknyaralónkban, a jó svájci levegőn, hogy kis gyermekei egészsége helyreálljon. Örülünk, hogy külföldről is felkeresik szép fekvésű, egészséges levegőjű nyaralóinkat s jól érzik magukat körünkben. Kellemes és olcsó nyaralást nyújtunk s szolgálunk a léleknek is jó lelki táplálékkal.

Anka György testvérünk, ki nyári szünideje alatt Nyiregyházán tartózkodott, végigjárta

az összes nyiregyházi bokrokat, ahol testvéreink részére bibliaórákat szoktunk tartani s mindenütt szolgált az Igével. Augusztus 3-án bucsuztattuk el az istentisztelet alatt, mert Frankfurtba kellett indulnia, hol még 2 évig tanulnia kell.

Viktor Róbert testvérünk, ki a nyiregyházi predikátor mellé mint segéd lett kinevezve s annak vezetésére s atyai gondozására bizva, aug. 3-án kezdte meg működését a délelőtti istentiszteleten. Délután Nagyállóban volt a predikátorral bemutatkozni. Fiatal testvérünknek a kiterjedt nyiregyházi körzetben szép és sok alkalma nyílik a munkából kiverini részét s lelkeket az Urhoz vezetni. Isten áldja meg gazdagon őszinte s alázatos törekvését.

Dr. Szalós Arthur és neje aug. havára svájci hozzátartozóik látogatására mentek Bernbe. Budapesti predikátor testvérünk kedves neje, ki sok éven át a Remisműheli intézetben volt, svájci tartózkodásáról hazatérve, Budakeszin szolgálni fog a nők részére tartandó csendes héten, mélyen hívő lelkének gazdag tapasztalataival. Az Ur hozza vissza jó egészségben testvéreinket körünkbe.

Borjadi gyülekezetünk Marquart Ede predikátor fáradozása folytán szép virágzásnak indult s Schmidt János dombóvári predikátor külföldi összeköttetéseit felhasználva nagyobb kölcsönhöz juttatott bennünket, úgy hogy odalenn a délvídekben egy leendő imateremnek alkalmas épületet tudunk megvenni. A mi gazdag Istenünk áldja meg odalenn fáradozó testvéreink munkáját.

Miskolczi gyülekezetünk a növekedés stádiumában van. Kicsi a ruhája, nagyobb gyülekezési helyiségre van szüksége. A városi építé-

nem becsületes munkával, áldozatkészséggel s a legszebb szavaknál is fényesebben beszélő tettekkel.

Árthat az a mi tönkretett, letipott, ellenségektől körülvelt hazánknak, ha annak a „nemzetközi“ methodista egyháznak egyik lelkésze nyári szabadságát, ahelyett, hogy csupán üdülésre használná fel és téllenségben töltené el, Svájc nagyobb városai ban vetített képekkel előadásokat tart Magyarországról s annak szomorú helyzetéről s azután ilyen tartalmu emléksorokat kap: „Wallrabenstein Jakab lelkész ur Nyiregyházáról, 1924. július 6-án Zürichben, a püspöki methodista egyház Tábor kápolnájában kimerítő alkoholelleses előadást tartott vetített képekkel a szétdarabolt Magyarországról s jól értett hozzá, hogy a hallgatókat megnyerje az abstinens élet számára, különösen azon képsorozat alapján, melyben bemutatta, hogy mit vettek el Magyarországtól! A bemutatott képek meggyőzték a hallgatókat arról, hogy az abstinens élet által nemcsak Magyarország lehet megint nagy s nyerhető vissza régi határait, hanem minden európai nép ezáltal csak nyerhet erkölcsi,

gazdasági és kulturai jelentőségben.“ Vagy hogy még egy másik bizonyítványra hivatkozzam: „1924. június 22-én Wallrabenstein Jakab nyiregyházi lelkész körülbelül 600 személy előtt tartott kápolnánkban vetítettképes előadást. Különösen meghatóak voltak azon képek, melyek azt tüntették fel, hogy „Mi marad még a magyar népnek.“ Az érdeklődés és a megértés Magyarország iránt jelentékenyen előmozdított. Adjon Isten ennek az országnak új virágzást és sok áldást!“

Azt hiszem, amely egyháznak püspöke, lelkészei és tagjai az evangéliomtól áthatott szellemben működnek s azt hangoztatják „minden ország támasza és talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megvész, Róma ledől és rabigába görbed“ s igyekeznek országuknak külföldön is segítő, megértő jóbarátokat szerezni, arra az egyházra könnyelműen, felelősség nélkül még sem szabadna azt a vádat emelni, hogy „nemzetközi,“ még pedig a szónak abban az értelmében, ahogy a kommunistákra szokták alkalmazni. Aki ezt teszi, abból szándékos rosszakarat szól s ellenséges indulat, de ezzel nekünk nem árt, viszont

szeti hivatalba beadtunk egy kérvényt tervrajzzal együtt, hogy engedje meg egy 8 méter hosszú és 4 m. széles terem felépítését. Az építési engedély meg van. De nincsen meg a kellő téglá és pénz. F. M. és neje erre a célra 100,000 K-t adtak, W. J. és neje 200,000 K-át, Schl. I. 9 gyermek apja pedig 100 irancia frankot küldött e célra. Ki követi fenti példákat? Adományokat a miskolczi gyülekezet imatermének felépítéséhez hálás köszönettel fogad lapunk szerkesztője. Aki pedig kölcsönrel támogathatna minket, hálával vennők ezt is az Ur ügye érdekében. Biztosítékot nyújt a budapesti és a nyíregyházi egyházi épületek egész tömege. Testvérek, segítsünk a miskolczi testvérek kis ima termét még az idén tető alá juttatni!

A magyarországi baptista testvérek Budapesten egy székházat akarnak építeni, még pedig saját erejükből, annak emlékére, hogy missziójuk hazánkban 50 év óta dolgozik. Ebben a székházban, mely 5 emeletre van tervezve, lenne a szeminárium, irodák, egy nagy missziói terem több ezer főnyi közönség részére; otthon hívó fiatal emberek részére, akár inasok, munkások, szolgák, vagy hivatalnokok; vendégszobák a Pesten megforduló vidéki baptista testvérek részére. Eddig már jelentős összegeket ajánlottak. Így: Gerwik Gy. 500,000 K, Verebi L. Sarkad 100 dollár, Kondor Gy. 10 dollár, Kispesti nőegyesület 1 millió K, Kovács István Kiskőrös 10 millió K, Szűcs Imre Debreczen 1 millió K, Háy Pesterzsébet 10 millió K stb. Összesen már több mint 35 millió korona és 111 dollárt jegyeztek a baptista testvérek. Az ilyen áldozatkész adakozási kedv a baptista testvéreknél buzdítólag kell hogy hasson a methodistákra is, hogy ők is ráeszméljenek a bibliai tized

isten eredetére s kivegyék ők is részüket az Ur országa ügyének támogatásában. A jókedvű adakozót szereti az Isten!

A nyíregyházi methodista ifjuság a szép nyarat arra használja fel, hogy vasárnap délutánonként vagy egy közeli „bokorba“ (tanyák) rándul ki szekérrel avagy gyalogszerrel s fuvózenekar meg énekkar segítségével szórja az Igét az élő Krisztusról a mindenütt nagy számban összegyülekező népnek. Benn a városban pedig hol a kórházban, hol magánháznál fekvő beteget keresnek fel s egy-egy ének eléneklésével megörvendeztetik betegen fekvő testvéreinket s azokban élesztgetik a hozzántartozás tudatát. Az Ur a munkás ifjuságot szereti. Az Ur kiküldte a tanítványokat a világba, a szolgákat az utcákra, hogy hivatogassanak be az Ó házába, az Ó asztalához mindenféle népet. A tétlen szolgák nem sokat érnek!

Egy béna testvérünk, ki nagyon szeretett volna istentiszteleteinkre eljönni, most örömmel dicsérheti az Urat, mert lehetővé tette azt, hogy szerkesztőnk egy betegelő kocsit vehetett, mely mint a nyíregyházi gyülekezet tulajdona, most már a míg ezen öreg testvér él, az ő rendelkezésére áll s ennek segítségével minden egyes istentiszteletre eljöhét Öreg és fiatal testvérek egymást felváltva tolják béna testvérünket a kápolnába és vissza. Testvérünk azóta még nem is mulasztott el egyetlen alkalmat sem! Hány egészséges lábu férfit és nőt szegyenit meg betegelő kocsin jövő testvérünk?

Alkoholmentes Éttermünk vezetője Kiss Károly lelkész jelenti, hogy vasárnaponként a Dob-utcáról s az előtte elterülő szabad térről több gyermeket szoktak összegyűjteni s az

az országnak nem használ. Én azokban látom a haza ellenségeit, olyan nemzetközi szokásoknak hódolnak, mint amilyen a tétlen, here élet, a léhaság, az ivás, a kártya, a paráznság s egyéb francia erkölcsök. Akik ezekben leledzenek, azok tényleg a legmagyarabb név dacára is, ennek a mi szegény hazánkunk a sirásói. Az ilyen „nemzetközi“ erkölcsökben élőkötől óvni és védeni kell az országot s erre tényleg minden rendű hatóság is ellenőrző figyelmét fel kell hívni.

Azt is szemünkre vetik, hogy mi „bandaszóval“ hivatgatjuk a hiveket. Nem kiméltünk áldozatot és fáradságot, hogy egyszerű földmives ifjakat, kik soha kottát nem láttak, megtanítottunk kottaismeretre s ezek az ifjak, ahelyett hogy kortársaikkal együtt elmennének táncolni, kártyázni, berugni s egymást késelni, összegyülekeznek kápolnánkban szép énekeket tanulni s vasárnaponként a gyülekezet ájtatos énekét fuvóhangszerekkel kísérrni. Más felekezetek erejükhöz és tehetségükhöz képest egy-két, három vagy négy harangot helyeznek el a toronyba s ezekkel hivatgatják a népet istentiszteletre; mi meg mivel se tornyunk,

se harangunk nincsen, fuvózenekarral hivatgatjuk Isten Igéjének hallgatására a népet. Némely felekezet drága orgonát szereltet fel s ezzel emeli a templomi áhitatot: más felekezet hegedűjátékkal gyönyörködteti tagjait s operaénekesekkel vagy énekesnőkkel akarja emelni az áhitatot; vagy pedig beviszik a katonazenekart a templomba s s annak segédkezése mellett tartanak istentiszteletet. Engedtessek meg akkor nekünk is az, hogy a magunk módja és tehetsége szerint a biblia azon tanítása szerint járjunk el, mikor Istenről azt mondja: Dicsérjétek őtet, trombitáknak zengésével. (50. zsolt. 3.)

Eddig csak azokat a vádakot hallottuk, hogy pénzzel, még pedig amerikai dollárral vásároljuk a lelkeket; de azt még nem hallottuk, amit most irtak és mondtak rólunk, hogy: „buzá“-val toborzunk hiveket. Meg tudom érteni, hogy pénz helyett most már „buza“ szerepel, mert hiszen nálunk minden ár a buza szerint alakul. A szabó, a cipész, a közműves, a napszámos, a kereskedő buzaavaluta szerint számít. Így a hamis vádak terjesztők szintén ebbe az általános számolási el-

Étteremben számukra vasárnapi iskolát tartani. Ugyancsak szép kis csoportot gyűjtött testvérünk a kis kékkereszt zászlaja köré, akikkel végigvonul Pest utcáin s Hozsanna énekeket énekelve, röpiratokat osztogatva teszik figyelmessé a pestieket a mi alkoholelles munkánkra. Isten áldása kísérje e szép munkát.

Egy madarasi gazda hatvanmilliós ajándéka egyháznak. A kunmadarasi református egyháznak még a háboru előttről százezer koronát meghaladó törlesztéses kölcsön volt az adóssága. Most kedvező alkalom volna a kifizetésére, de nincs pénze. Mikor ennek híre járt, az egyik módos gazda előállott és másfél vagon buzát ajánlott fel e célra, mert mint mondta, nem nézheti, hogy egyháznak adóssága legyen. E nemes cselekedet által a madarasi református egyház minden adósságtól megszabadul. Vajha többen akadnának ilyen férfiak, mint amilyen ez az áldozatkész magyar református gazdaember volt.

»Szemeink akkor látnak bele az irásba, ha a világra nézve meghalunk. Mig a világ él bennünk, nem látunk semmit.« *Agoston* (egyházi író.)

»Nekünk az írást nem úgy kell olvasnunk, mint egy ügyvéd olvassa a végrendeletet, hogy tartalmát megértse, hanem úgy, mint egy örökös olvassa a végrendeletet, hogy megtudjuk, mit nyertünk.« *Newton Izsák* (angol természet-tudós.)

Nem fogom megengedni, hogy bárki is lerántsa lelkemet a gyűlölködés színvonalára.

járásba estek s most nem „dollár“-ban, hanem „buzá“-ban állapították meg egy-egy lélek árát. Az ilyen hamis vádakkal szemben ki kell jelentenem azt, hogy nálunk semmiféle lélekhalászat sincsen. Nemrégén egy fiatal házias ember nagy keserűséggel panaszkolt el nekem, hogy milyen üzletszerű alkudozást váltott ki egyik felekezeti lelkészénél az ő házasságkötése, mivel menyasszonya más vallású volt, mint a vőlegény s a szóbanforgó lelkész szerette volna a születendő gyermekeket az ő felekezete számára megnyerni írásbeli megegyezés alapján. Mennyivel ideálisabb a mi egyházi eljárásunk, amelyik azt hirdeti, hogy senki nem születhetik bele a methodista egyházba. Csak úgy lehet valaki tagja, ha önmaga átment a lelki megújodáson s erről életével bizonyosságot tesz. Pl. Az iszákos megtérve, új, józan életet él! A fősvény megtérve, jótékonykodó, örömmel adakozó ember lesz. Így egész természetes, hogy a mi egyházunk nem vásárolhatja pénzért tagjait s nem szaporodhatik születések és áttérések útján, hanem csak úgy, ha minél több ember megtér, lelkileg újjászületik! Ha nem meg-

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Istenkáromlásért elítélt artistanő. A Modern Kabarében Debrecenben Feldmann Margit artistanő költeményt szavalt, amelyet a jelenlévő rendőrtisztviselő inkriminált. Az ügyészség Istenkáromlás címén vádat emelt az artistanő ellen. A bíróság Feldmann Margitot Istengyalázás és vallás-gyalázás vétségében bűnösnek mondta ki és háromnapos elzárásra ítélte.

A három nap nem sok, de szégyennel jár. Ha a hatóság mindenkit megbüntetne s 3 napra elzárna, aki szép hazánkban Istent káromolja és szidja, akkor igen sok „bűntellett előéletű“ ember lenne!

Meg van írva a bibliában: Az Ur Isten nem hagyja büntetlenül azt, aki az Ő nevét hiába veszi. Ne káromold az Isten, a Jézus, a Szentlélek nevét!

Hirek Oroszországból. Ugy olvassuk a lapokban, hogy megint rossz termés volt Oroszországban s megint éhínségre van kilátás. Azt is olvassuk, hogy egyik oldalon nagy a vallásos ébredés, de a másik oldalon annál nagyobb az Isten elleni hadakozás. Így olvastuk azt a hirt is, hogy a vörös Oroszországban most új egyesület alakult, amely azt tűzte ki célul, hogy a mult minden maradványaival szakít s heves harcot indít a fajtalanság, a részegesség és a vallás ellen, amelyek az emberi életet megmártelyezik.

A részegség ellen s a fajtalanság pedig éppen a vallás, a biblia segítségével lehet küzdeni. Erről eddig a világtörténelemben s a bibliában

térés útján szaporodnánk, hanem vásárlás „pénz vagy buza“ útján, akkor nem szaporodnánk olyan lassan, hogy 15 évi munka után is alig pár száz tagot számlálunk, hanem egy év alatt százazrekre mehetne a számunk!

Mi eddig is megszoktuk azt, hogy kis és nagy hatóságok hol barátságos, hol ellenséges szemmel néztek minket s egyházunk működését. Megértük azt is, hogy a történeti egyházak hivatalos képviselői egy alkalommal, mikor a külföldi protestánsok által adományozott 20,000 frankot kellett a hazai protestánsok között arányosan és igazságosan szétosztani, minket methodistákat a baptistákkal együtt tényleg tényleg „testvérek“ nek szólították s „testvéreknek“ ismertek el s nem voltunk akkor veszedelmes „szekta“, mert hiszen az a bizonyos összeg frank, nagyrészt nem is annyira a külföldi ref és lutheránus atyafak által adományoztatott, mint inkább a baptista és methodista hívőktől! De sem a baptista, sem a methodista egyháznak nem jutott eszébe akkor „kettős ellenőrzést“ gyakorolni.

Mi igyekszünk a mi hiveinket úgy nevelni,

nem olvastunk semmit, hogy a „vallás megmételezi az emberi életet.“ Arról azonban tudunk, hogy a vallás megnemesíti az embereket! Ezt tapasztalatból s a saját életünkben tudjuk.

Mit adnak az egyes népek külmiszióra? A külmiszióra való adakozás egyes külföldi protestáns népek között a következőképpen oszlik meg: Norvégiában egy évben egy protestáns lélekre esik 21.500 korona, (ezer lélekre tehát 21.500.000 korona). Svédországban egy lélekre 15.120 korona, (ezerre 15.120 000 korona). Dániában egy lélekre 10.500 korona, (ezerre 10.500.000 korona). Hollandiában egy lélekre 6300 korona, (ezerre 6.300.000 korona) És nálunk? Ugyiszólván semmi, mert külmisziói munkánk nincs.

Rádió távbeszélő az Igehirdetés szolgálatában. Ha a drótnélküli távbeszélőt arra használják fel, hogy koncerteken elhangzó zenedarabokat juttassanak el az emberekhez s üzleti, meg politikai híreket küldjenek világszerte, mért ne lehetne ugyancsak ezen az úton Isten Igéjét is a milliókhoz eljuttatni? A rádió a jót is szolgálhatja. Azért a cincinnáli methodisták a legújabb találmányt, a rádiótávbeszélőt is az istentisztelet szolgálatába állították. Egy központban a felvevő állomáson nagy tölcserék előtt folyik az istentisztelet. Elvégeznak ott mindent: orgonajátékot, éneket, imát, prédikációt és áldást. Elektromos árammal továbbítják azt mindenfelé. Akinek van ahhoz illő felfogó készüléke otthon, ha néhány ezer kilométernyire is lakik, meghallgathatja az istentiszteletet. Ennek tehát több hallgatója lehet, mint bármely templomi istentiszteletnek. Sőt megkísérelték már azt is, hogy a szószék fölé alkalmazták a tölcseralakú felfogót, hogy az ágyban fekvő betegekhez eljuttathassák az ige hirdetését s mindenki saját papját hallgathassa.

Az angolok magatartása a pogány miszsiói területeken megváltozott a német miszionáriusokkal szemben Tudvalevőleg a bennszülött feketék nagyon szerették a német miszionáriusokat, de a nagy háború egyik kegyetlen következménye volt, hogy az ántánt-hatalmak kitiltották a német pogánymiszionáriusokat a gyarmatokról, mert félték azok befolvasásától. De most kezdik belátni, hogy a miszionáriusok üdvös munkája nélkül nem maradhatnak és az angol hatóságok ép ezekben a napokban adják meg az engedélyt, hogy a német miszionáriusok ismét visszatérhetnek egykori helveikre. Az istennek tetsző munka tehát ismét megindulhat.

Dohányzás elleni kongresszus volt Grazban 1924. júl. 19–21-ig. Négy grazi egyetemi tanár és sok külföldi tudós fejtegette a dohányzás felesleges, ártalmas voltát s rontó hatását úgy az egyénre, mint a nemzetgazdaságra. Egyedül Austria 1923-ban 132 millió aranykoronát adott ki dohánynya. Az elhasznált dohány felét importálták. Egy főre napi 780 K jut.

A Britt és külföldi bibliatársulat most már 566 nyelven adja ki a bibliát. Tavaly 8 új fordítást eszközölt. Ugyancsak az elmúlt évben a társulat 8 $\frac{1}{2}$ millió bibliát terjesztett. Igazán gyönyörű munkát végez ez a társulat s sok népnek lehetővé teszi azt, hogy a bibliából merithesse az Élet vizét.

Frankfurti szemináriumunkban a tanítás aug. 17-én d. e. 9 órakor kezdődik ünnepi istentisztelettel. Magyarországról ebben a tanévben 6 fiatal testvér nyer kiképzést, névszerint: Markus József, Anka György, Hecker Henrik, Hecker Ádám, Haszics János, Dékán János.

Püspöklátogatás Detroitban. Az amerikai első magyar methodista gyülekezetet júl. 31-én

hogy adják meg azt, ami a császáré a császárnak, ami az Istené az Istennek! Legyenek pontos és lelkiismeretes adófizetők. A forgalmi szolgáltatásuk be lelkiismeretesen, még ellenőrzés nélkül is. Aki tejet visz a piacra ne adjon el vizet, mint igen sok keresztyén teszi, Éljen józan, munkás életet; családjában legyen sok a gyermek s honoljon férj és feleség közt békesség, boldogság! Mindennemű szesz, ital, dohányzás, mulatozástól, kocsmázástól, tánc, báltól hivatásunk tartózkodnak!

Mivel ilyen társadalombomlasztó, hazátrontó, a magyarnak rossz hírnevet szerző, bűnös szokásoktól távol tartjuk embereinket; a mások által szeszre, dohánynya, táncra ékszerre, mozira, cifra ruhára kiadott pénz megmarad hivatásunknak s így tudnak másokon is segíteni egy kis enivalóval vagy ruhával! Az általunk nevelt embereket, akiket mi Isten szent Ilekének segítségével megtérítettünk a bűnből, nem féltjük, hogy hatóságok kezébe kerüljenek, mert egy földi hatóságnál erősebb hatóságuk van: a lelkiismeret, az Isten! Ha egy országban sok olyan ember él, aki ilyen kettős

ellenőrzés alatt áll, akkor az ilyen ország boldog ország! Mi pedig igazán azt szeretnők, hogy Magyarország boldog legyen! Boldog másképp nem lehet, csak úgy, ha elfogadja Jézus Krisztust! Ha megtérnek hozzá s nyomdokain haladnak, akkor úgy fognak szeretni az emberek, mint az Ur Jézus Krisztus és úgy fognak szolgálni, mint ő szolgált. Az az ember, az a nép igazán boldog, akinek Krisztus a Megváltója. Krisztus nélkül nincs az életnek tartalma, Krisztus nélkül nem élet az élet, hanem halál!

W. J.

Aki a keresztet elfogadja a Krisztus igazságának, megfizethetetlen vagyont birt és boldogabb, mint száz doktor angelicus, akik a keresztet elfogadják, de disznek, melyet a nyakukba akasztanak.

Ítélet a biblia felől. »A fejedelem levelét kétszer kell elolvasni, az Isten levelét minden nap.« *Bölcs Frigyes*, választó fejedelem.

meglátogatta az újonnan kinevezett püspök, Dr. Nicholson. Örült az ott látottak és hallottak felett. Különösen megtetszett neki az a terv, hogy a Békeharang szerkesztője, ha az Ur is úgy akarja, ellátogasson ottani hiveinket megismerni s a megkezdett munkát mélyíteni. Minden valószínűség szerint Beynon E., az ottani gyülekezet predikátora 1925. február hóban Nyiregyházára jön, a magyar nyelv tökéletes elsajátítása végett. Mint ő értesít, gyülekezetében vannak Szatmár, Szabolcs, Borsod, Hevesmegyei magyarok. A jó Isten áldja és szaporítsa tengerentúli magyar testvéreinket.

Nazarénusok Erdélyben. A román hatóság Erdélyben 180 nazarénus imaházat bezárt s a gyülekezést magánházaknál is megtiltotta.

Szemelvények a szerkesztőhöz intézett levelekből.

Kedves Testvérem!

Minden szomorúság dacára, mégis örömmel keil Onnek írnom, mert az Ur tényleg »közelg felém.« Igaza van Onnek, hogy Krisztus közelg s abban is igaza van, hogy »figyelni kell.»

Bár 3 hónap nem nagy idő, azonban mégis csak idő és ha sokat nem is, mégis tanul az ember, ha arra hajlama van. Én is tanultam egy kicsit, de leginkább azt tanultam meg, hogy az imának kimondhatatlan ereje van. Jézust egy veszteségem alkalmával arra kértem, hogy kötözze be sebeimet, mit e fájdalom nekem okozott s Ő meghallgatott. Bekölte sebeimet oly édes gyógybalzsammal, hogy semmi sajgást alatta nem éreztem. Máskor pedig beteg feleségem ágyánál arra kértem Őt, hogy oldja meg nyelvem kötelékeit, hogy szórakoztatni tudjam beteg hitvesem. Ezt is meghallgatta, pedig órák teltek el s szólni nem tudtam, hiába volt drága betegem esdő kérése, hogy szóljak, beszéljek valamit, nem tudtam. Megtanultam azt is, hogy a »hit, szeretet« virágait csak úgy sajátíthatom el, ha fáradok értük. Dolgoznom kell a hitért, dolgoznom kell a szeretetért, *öntudatos és céltudatos erős akarattal.* Megtanultam azt is, hogy nemcsak szavakban lehet, de érzésben is kell, még pedig a szeretet érzésében és érzésével felemelkedni Istenhez, a mi jó Atyánkhoz és Urunkhoz, Megváltónkhoz is.

Ezek volnának azok, amelyeket e rövid idő alatt tanultam volna igaz, hogy ha mást nem is fogok többé tanulni, még mindég lesz ezekkel a tantárgyakkal elég elsajátítani való, de bizom az Urban és segítségében.

Részlet egy másik levélből:

Kedves Wallrabenstein testvér!

Csatoltan küldök egy kis munkát. Talán leróhatom ezzel legalább némi csekély részben

azt a nagy tartozást, mellyel Kedves Testvéremmel szemben adósnak érzem magam azért a sok jóért, lelki örömért és vigasztalásért, amiben a Békeharang olvasása nyomán az elmúlt zord tél hónapokban, sokszor megpróbáltatásteli órákban, részesültem. Ezt a tél folyamán Kedves Testvéremmel már nem egyszer szerettem volna közölni és mint lapunk hálás olvasója szívből megköszönni annak vezetése körüli áldásos munkásságát és üdvözlő elismerésemet kifejezni Kedves testvéremnek azért, hogy ebben az álkeresztény korszakban sikerült Onnek Isten Szent Lelke segítségével ezt a káros áramlatot a Békeharangtól távol tartania és ezt rendeltetése magaslatán, a valódi, krisztusi kereszténység hirdetőjének megtartania; de higgye el, nem jutottam hozzá, mert minden időmet és munkaképességemet lefoglalta tanítói munkám. Meg akartam fenni Isten segítségével minden emberileg lehető reám bízott tanítványaimért és úgy éreztem, hogy e célra koncentrálnom kell minden energiámat. A vizsga eredményéről hála Istennek megírhatom, hogy kedvező volt. Hála és dicsőség ezért a Mindenható Istennek, a mi jó mennyei Atyánknak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak!

Ha ennek a két testvéremnek, valamint más olvasóknak szolgálhattam a »Békeharang« révén, ugy ezen utólagos nyilatkozatok megörvendeztetnek, mert meggyőznek arról, hogy tulajdonképpen nem is én voltam az, aki a szomorúság idején bátorítottam, hanem Isten Szent lelke, mely felhasználta gyenge tollamat, hogy azt írhattam, amire nekik éppen ebben a lelki állapotban szükségük volt. Nem az enyém az érdem, hanem az Uré a dicsőség. Őt kérem minden cikkem megírásánál, hogy használja fel eszközül az ő országa érdekében. Lapunk vezetésénél céloom mindig az marad: Lelkeket az egyedül üdvözítő forráshoz: Jézus Krisztushoz vezetni!

Ha valaki tüzet lát és nem ad vészjelt, nem bűnrészes-e a gyujtogatónak?

Fontold meg, mily könnyű másokat károztatni!

A bűn árulás az emberi jólét ügye ellen, átpártolás a fajunkat romboló ellenségek táborához. Az igaz élet a világ megváltása ügyének szolgálata. Világos, hogy nem állhatsz mind a két párton. Melyikhez szegődtél?

Krisztus rossz gazda volt. Leszegényítette magát és beállt a koldusok közé. Nem törekedett arra, hogy háza legyen. Éhezett, szomjuhozott. Mindezt azonban azért vállalta, hogy gazdagok legyünk mi és üdvözlőjünk.

Meghívó

nők részére tartandó bibliakurzusra szept. 6—14-ig Budakeszin.

Hogy a mindennapi élet nehéz gondtól s sokféle teendőktől elfáradt nőket, anyákat, feleségeket, estileg is, lekileg is gondozhassuk, megkíséreltük tavaly szeptemberben, budakeszi gyermekakciónk után a gyermeknyaralókban nők számára két csendes hetet biztosítani. Szép számmal gyülekeztek össze, akik pihenésre és lelki gondozásra vágyódtak. Képünk a tavalyi résztvevőket tünteti fel. Reggel és este bibliaórák voltak, hol egyes bibliai igazságok felett testvéri

eszmecserét folytattak. Nők igyekeztek a nőknek szolgálni az örök életigéjével. Az összes résztvevők odanyilatkoztak, hogy nagyon jól érezték magukat s igen boldogok voltak ezalatt a két hét alatt, mert érezték Isten lelkének működését az együtt

töltött órák alatt. Annak az óhajuknak adtak kifejezést, hogy az idén ismételjék meg ezeket az áldásos bibliaórákat s csendes napokat nők részére.

Idei gyermekakciónk befejezése után azért megint alkalmat fogunk nyújtani mindazon nőknek, kik rövid ideig szeretnének csendben visszahuzódni, testüket, lelküket megpihentetni, hogy ezt Budakeszin megtehessek.

Szeptember 6—14-ig lesz nők számára megtartva ez a pihenő, üdülő hét. A bibliaórákat dr. Szalós Arthurné fogja ve-

zetni Józsué könyve alapján. A reggeli meg az esti könyörgéseket Baumann Emil györkönyi prédikátor. Hogy a kevésbé tehetősekre szorulóknak is részesülhessenek egy ilyen csendes hét áldásaiban, egy személy naponta lakás és ellátásért csak 20,000 koronát fizet.

Nemcsak egyházunk tagjai vehetnek részt ezen a bibliai kurzuson, hanem bárki, aki testi és lelki pihenésre szorul. Szívesen látunk s testvérként fogadunk minden-

kit, aki jön. Jöjjenek minél többen, szeretettel várjuk kedves vendégeinket. Szép, kellemes, egészséges lakások, egyszerű, de jó ellátás vár a látogatókra.

Szeptember 19—21-ig pedig férfiak számára tervezzük egy ilyen bibliai kurzust, amelyet Bargmann H. wieni superintendens fog tartani.

Ha lesz elég jelentkező a nők részéről, akkor szeptember végén még egy második csendes hét rendeztetnék nők részére.

Akik az első vagy a második bibliai kurzuson szeretnének résztvenni, jelentsék egy lapon ebbeli szándékukat Fleps János gondnoknál Budapest, Felsőerdő-sor 5. III., vagy prédikátorainknál.

Fel Budakeszire, testi-lelki üdülésre! Ujjászületésre!

Akinek nem Isten az Ura, annak igen sok ura van.

Zsidó közmondás.

A világtörténelemben a legfontosabb jelenség nem a világhódító, hanem a világmegváltó!

Krizis. Amint a testi életben van krizis, úgy a lelki élet terén is ismerünk krizist, mikor arról van szó: Krisztushoz csatlakozni, avagy Krisztus nélkül a világon élni. Egy evangelizáló óra után két fiatal leány jött a prédikátorhoz, hogy vele még egyes kérdésekről beszéljenek. A sok kérdés közt ez a kérdés is szerepelt: „Tényleg mindent el kell hagyni ha az ember megtér?” Erre a prédikátor azt mondja: „Ki mondja, hogy „kell”? Önnek szabad választása van. Ha az Üdvözítő megengedi Önnek, hogy ezt vagy azt a régi szokását megtartsa, akkor nyugodtan megteheti.” Egy másik kérdés ez volt: „Ha megtérek, akkor nem szabad többé színházba, vagy moziba mennem s nem szabad táncolnom?” Erre a válasz ez volt: „Kérem előbb térjen meg s azután kísérelje meg, hogy táncolhat e vagy járhat e a nevezett helyekre.” Ezen a feleleteken sokáig eltűnődött mind a két leány; majd azt mondta az egyik: „Bizony ha Jézust követni akarjuk, akkor szakítanunk kell a világgal.” A prédikátor még imádkozott velük. De az ima után azt mondta az egyik: „Nem kövélhetem Jézust.” Majd a másik is kijelentette: „Én sem.”

Ennek a két fiatal leánynak az életében ez volt a krizis, a fordulópont. Óh bár jutottak volna arra az elhatározásra: Jézust követni s elszakadni a világtól! Nekik kedvesebb volt a világ mint Jézus!

Neked mi kedvesebb?

A megvetett tanár. Azelőtt 100 évvel Halle városa felé robogott a posta kocsí. Benne egy fiatal tanár ült, aki nagy aggódva közeledett a város felé. Feladata az volt, hogy Halle városában mint egyetemi tanár hirdesse a Krisztust. Tudta, hogy tanártársai s az egyetemi hallgatók közt sok ellensége lesz. A postakocsin egy hívő barátja kísérte, ki azt mondta a fiatal tanárnak: Csak valljad a Krisztust, küzdj bátran, többen vannak veled, mint ellened! Halleban nagy ellenszenvvel fogadták a kegyeskedő profszort; még tantermet sem akartak neki adni, a hallgatók kifütyölték. Ez éveken át így tartott. S azután? Csak meg kell mondanunk ki volt ez a tanár: Tholuek Agost. Világhirre tett szert s ezrével özönlöttek a diákok Halle városába s általa igen sokan tértek meg; akik viszont másokat tudtak megtéríteni s Istennek nagy népet gyűjteni.

Türelmes szenvedés. A francia Svájcban élt családjával egy prédikátor, aki valami munka közben leesett a székről s csipőcsontját törte. A csont nem forrt össze úgy, hogy betegtoló kóban mozoghatott csak ide oda egy ideig. Később betegsége ágyba döntötte. Egy évre rá mikor felkőnyökölt egyszer az ágyban, eltört a

karja, majd kitűnt, hogy minden csontja igen törékeny. Nemsokára más mozdulatot nem tudott tenni, mint fejével bolongatni, vagy fejét rázni s kezében egy pávatollal arcáról elkergetni a legyeket. Így feküdt 7 teljes éven keresztül, tehetetlenül, úgy kellett etetni mint a gyermeket. Mégis örvendezett, még tréfálkozni is tudott. Istent pedig állandóan dicsérte magasztalta jószágáért. Szíve ismerte az élő Istent, azért tudta őt e nyomorúság dacára szeretni, magasztalni s azért tudott örvendezni az Ur utjain!

Te hogyan tűröd szenvedéseidet?

Hová megy? Egy napon mezőn dolgozó emberek észrevették egy férfit amint ide-oda megy. Egyszer jobbra egyszer balra, egyszer előre indult, aztán meg vissza fordult. Amint így egy ideig megfigyelték, megkérdezték tőle, hova akar tulajdonképpen menni? A kérdezett erre azt a feleletet adta: Magam sem tudom! Kitűnt, hogy az illető férfi elmezavart volt.

De sokan vannak ma akik józan ésszel nem tudják, hogy hova mennek. Kérdezd őket hova vezet az az út, amelyen járnak, sokan nem tudnak rá feleletet adni Isten Igéje azt mondja törekedjete az oda felvalók után! Járjatok a keskeny úton, amely az örök életbe vezet!

Ez is életcél? Élt valaha a szép Olaszországban egy szegény kofa asszony, aki 40 éven át napról-napra künn ült a piacon Genuában holmiját árusítani. Minden fillére vigyázott. Szájától megvonta a falatot, rongyos ruhában járt s a legnagyobb nélkülözésekben élt, csak hogy annyi pénzt hozzon össze, hogy ezen majd halála után szép márvány siremléket állíttathasson magának.

Lám, 40 évig éhezett, nélkülözött, csak hogy célját elérhesse. Ha lelkével is ennyire törődött volna. Ma is van sok olyan balga ember, aki csak gyűjti, gyűjti az ezüstöt, az aranyat, a „nyilast” meg a „jogot” meg a „katasztralist” közbe lelke üdvösségéről megfeledkezik s mikor meghal üresen jelenik meg odaát az Ur előtt; ideát meg a nevető örökösök boldogan osztzkodnak a vén zsugori sok „ezüstje” „aranya” és földje felett. Jól élnek, ruházkodnak, urizálnak, mert hisz telik a „vén zsugori” vagyonából.

Gyűjtsetek égi kincseket!

Az utolsó gond. Egy városi misszionárius beszélt el azt a szomorú tapasztalatot, hogy egy fiatal leányt látogatott aki tudóvészben feküdt s hirdette neki az élő Megváltót, de a fiatal leány nem igen törődött a lelkével, a bűnösöket magához fogadó Krisztussal. Nagyon szerette a világot s világi hiúságoknak is hódolt, még a beteg ágyon is. Megtudta a misszionárius azt, hogy pár órával előbb mielőtt a leány meghalt volna, tükröt, sütővasat kért s evvel szép loknit sütött, hogyha majd a koporsóban fekszik „szép göndör loknijai” legyenek. Ime a hiúság, még a koporsóba is kísér némely embert!

A fűrj intő szava. Egy lelkész biblia magyarázat közben elmondott egy történetet amit egy könyvben olvasott. E szerint valahol egy férfi kiment a mezőre, hogy lopjon. Menetközben megszólalt egy fűrj s a lopni szándékozó férfi úgy érezte mintha a fűrj neki szólva azt kiáltaná: „Pitypalaty, óh, óh, hova mégy? Pitypalaty, óh, óh, hová mégy?“ Ez annyira hatott rá, hogy elállt lopási szándékától, hazament s bűnbánó szívvel kért Istentől bocsánatot.

Mikor a lelkész a templomból hazaért, bekopogott hozzá egy férfi s kérdőre vonta, hogy miért beszélt ma a lelkész ő róla? Majd elmondotta, hogy vele is megtörtént ez az eset, de a lelkész megmutatta ennek a férfinak azt a könyvet, amelyből ezt a történetet olvasta; majd a lelkére beszélt s még megérte, hogy az illető bűnbánatot tett.

Gondoltál rá? A híres prédikátor Spurgeon azt mondotta egyszer a táncról: Ha táncról hallok, sohasem érzem jól magam a nyakam tájékán, mert Üdvözítőnk idejében, nálamnál sokkal nagyobb prédikátornak a fejét táncolták le! Heródiás táncá bár gyönyörködtetette Heródest, de Keresztelő Jánosnak fejébe került. A háltérem látogatása tönkreteszi a predikátori hivatal befolyását. Sok rosszul végződött életnek a léhaságra az első lökést éppen a báltérem, a tánc adta meg.

Késő. Nyeworknak egyik polgára egy szép gazdag hívő leányt vett feleségül. A férj nem volt hívő s így a fiatal asszony is könnyelmű társaságba keveredett. Egyik utján vasúti szerencsétlenség áldozata lett. „Hazaakarok menni Nyeworkba“ mondotta az orvosnak. Lehetetlen volt az orvos válasza „még csak pár óráig élhet.“ Erre a kijelentésre, mintegy őrt kiáltotta az asszony: „Oh ha elgondolom mi mindent tehettem volna sok pénzzel, időmmel, a betegeknek, a szegényeknek s most már késő, késő! Oh én nyomorult, óh én boldogtalan!“ A fiatal nő pár pernyi szenvedés után meghalt, s az orvos aki mindennek tanuja volt, azt mondotta, sohasem látott ennél szomorubb és kétségbeesettebb halált!

Amikor bekopogtat a halál, akkor késő a jó szándék, késő annak felismerése, mit kellett volna tennie, hogyan kellett volna élni! A gazdag ember is, a kinok között ismerte fel, hogyan kellett volna neki itt e földön élnie, de már akkor késő volt! Borzasztó szó ez: Késő! Térj meg még ma, míg nem késő!

Az álarcosbálból a halálba. Egy világi ujságból vesszük, a következő szomorú hírt: Egy 24 éves szép leány a szomszéd városba ment álarcos bálból s a bál után hazafelé megakarván rövidíteni az utat, nem az országuton haladt, hanem a csatorna mentén. Mivel még sötét volt a zsilipnél félrelépett s beleesett a vízbe. Segélykiáltására jöttek ugyan emberek, de már

csak a holttestét huzhatták ki a vízből. Még rajta volt a báli ruha.

Milyen szomorú vég. Mulatságból, bálból a halálba!

Hited tetteken, ne pedig szavakban álljon. „Ön keresztyén?“ „Igen.“ „Gondoltam.“ „Mért kérdezi Ön ezt?“ „Mindjárt gondoltam, amint Ön engem megérintett“ szölt egy orosz beteg tiszt, az őt kezelő japán orvosnak. A japán hívő orvos szeretettel kezelte az orosz tisztet s el el beszélgetett vele a Krisztusról. Az orosz hogy valahogyan meghálálja a vele tett jót, levette nyakáról aranykeresztjét s oda ajánlkozta a japán orvosnak. Az orvos meg hazaküldte édes anyjának ki szintén keresztyén volt s megírta neki az egész esetet, hogy miért kapta. Mikor abban a városban megtudták, hogy az öreg asszonynak mi van a birtokában, számosan jöttek érdeklődni az aranykereszt után. Az orvos édes anyja mindig elmondotta hogy fia kitől s miért kapta a keresztet s ilyen alkalmakkor tudott az Ur Jézusról is bizonyosságot tenni. Az ellenséget szeretni, csak a hívő keresztyén tudja. Milyen a te hited! Csak szavakból áll, vagy pedig tettekből?

A szenvedések tüze, Istennek egyik gyermeke beszéli: egy ismerősöm elvitt magával gyárába, hol vásznat készítettek. Töviről hegyire megmagyarázott mindent, hogyan készül a vászon. Végül bevezetett egy nagy terembe, hol óriási hengerekre huzzák a már majdnem kész vásznat, mely hengerből ezer meg ezer apró gázlángocska csapott ki. Midőn annak a nézetemnek adtam kifejezést, hogyha a vásznat ezekre a tüzes hengerekre huzzák el ég az egész megnyugtató barátom s azt mondotta, hogy nem lesz annak a vászonnak semmi baja. A tüzlángocskák a kiálló érdes szálakat, a pelyheket leperzselik, puhává, simává teszik a vásznat s értékessé; a tüzlángocskák nélkül nem tudnának a vászonnak olyan szép sima felületet s olyan értéket adni.

E tény olyan szépen világít reá, az Isten nagy bölcsességére és szeretetére. Gyermekeit azért viszi bele a szenvedések tüzébe, s azokon végig csap a perzselő láng, de csak azért, hogy igazi értéket szép kinézést adjon nekik. Nem mehet az atya elé senki, aki nem ment át a szenvedések tüzén. Az a 144,000 is, akik fehér ruhába öltözve dicsérik az Urat, a nagy nyomorúságból a szenvedések tüzéből jöttek!

Örülj, ha szenvedhetsz az Urért s a te jövő üdvösségedért!

Ilyen az ember. Egy vadász megszelidített egy rókát. Annyira vitte, hogy a libák közt tarthatta amikor ezeket etette. Csak a szolgálónak ott kellett állnia egy bottal s vigyázni. Ha a szolgáló hátat fordított akkor a róka rögtön nyakon csipett egy libát, amit csak akkor engedett el, ha a szolgáló egy nagyot csapott a fejére a bottal.

Ilyenek vagyunk mi emberek is, egész nap örködnünk kell a régi ember, az Ó Ádám, felett, hogy régi, vad természete ki ne törjön s bajt ne csináljon. Pedig sokszor ki-kítör még ez a régi rossz természet. Ez azt bizonyítja, hogy még nem haltunk meg teljesen a bűnnek, s azt is mutatja, hogy folytonos vigyázásra és imádkozásra van szükségünk. Ez áll különösen a megtért hívőre!

A lelkiismeret.

(Ap. Csel. 24. 16.)

Édes gyermekeim! Valamikor gyermekkoromban olvastam, hogy egy tündér olyan csodálatos gyűrűvel ajándékozta meg a keresztleányát, amely mind annyiszor megszurta az ujját, valahányszor rosszat mondott és tett. Ha tetszelegve nézte magát a tükörben, szurást érzett; ha anyja parancsait nem teljesítette azonnal, újra szurást érzett. Ha reggelenként lustálkodva feküdt az ágyban, büntetésül szurás szurás után érte. Szerentnétek-e ti, ha ilyen gyűrűtök volna, édes gyermekeim? Nos, lássátok, nektek is, de meg minden embernek van ilyen gyűrűje s ez a lelkiismeret! Erről a nagy és szent hatalomról akarok ma veletek csevegni s azért olvassuk el Pál apostolnak e szép szavait: »Abban gyakorlom magamat, hogy botránkozás nélküli lelkiismeretem legyen, mind az Isten előtt, mind az emberek előtt mindenkor«.

A lelkiismeret, mint azt a szó maga mondja: ismeret, vagyis a jónak és gonosznak felismerése. Világosabban szólva: lelkünk rejtekében lakik egy bölcs férfiú, ki mindig megmondja nekünk, mi a jó és mi a rossz. Ha tehát megakarjátok tudni, hogy jó vagy rossz valamely cselekedet, csak a lelkiismeretet kell megkérdeznetek s rögtön megkapjátok a helyes választ. Mert a lelkiismeret tud ám beszélni és a hangját már ti is bizonyosan hallottátok. Beszéde halk, de azért eléggé hallható és érthető, világos és határozott!

A lelkiismeret azért szól hozzánk, hogy a helyes utat megmutassa és jó tanácsot adjon mikor nem tudjuk, hogy és mikép cselekedjünk. De akkor is megszólal, ha rosszat tettünk és bevádol Isten előtt. S hangját hallatja olyankor is, amikor jót műveltünk s ekkor a Mindenható szeretetére utal s így beszél: Jól van, jó és hű szolgám, menj be a te Uradnak örömébe!

A lelkiismeret elől szeretnének sokan elmenekülni. Mert a rossz embernek semmi nem lehet kellemetlenebb, mint egy olyan tanúnak jelenléte, aki mindig figyel, legtitkosabb csele-

kedeteit is meglátja, minden szavát meghallja, minden gondolatát ismeri s nem szünik meg őt figyelmeztetni: »tedd ezt, kerüld azt; járd ezen az úton, térj le amarról. A lelkiismeret elől nem lehet elmenekülni; sajnos azonban, hogy akadnak emberek, kik a lelkiismeret szavára nem hallgatnak.

Ismertem egy tanulót, aki ébresztő órát vett, hogy korán fölkelhessen. Másnap reggel öt órakor felriadt álmából és fel is kelt. Néhány nap mulva azonban elhagyta buzgósa, felébredt ugyan, de fekve maradt s újra elaludt. Lassanként annyira megszokta az óra zörgését, hogy fel se ébredt rá. Így van ez a lelkiismerettel is, kedves gyermekeim. Aki bedugja a fülét s lelkiismeretének nem fogad szót, az nem sokára megse hallja a szavát. És akkor?... Oh akkor beteggé, lelki beteggé lett, nagy veszélybe került, mert kiszolgáltatta magát a sátán támadásainak. Hasonlóvá lett a kormány nélküli hajóhoz, melyet a szelek ide-oda hánynak s megsemmisítenek. Mennyivel boldogabb, aki ennek a mennyei szózatnak engedelmessé válik! Annak nem kell félnie a megkísértésektől, mert a lelkiismeret érthető és határozott szava meg sokszorosítja erejét és lehetővé teszi, hogy üdvösségének ellenségein győzedelmeskedjék.

Hogy milyen igaz ez, azt a következő történet igazolja.

A magyar szabadságharc idejében történt az ellenséges katonák egy faluhoz közeledtek, s két gazdag fitestvér, attól való féltükben, hogy az ellenség rabolni és fosztogatni fog, éjszakánként idején kertjüknek egyik zugában ásták el pénzüket és értéktárgyaikat. Azt hitték, hogy a nagy sötétben senki sem látta őket. De hát csalódtak. Egy szegény, sok gyermekkel megáldott napszámos, ki a szomszéd házában lakott, jól látta, mit cselekesztek. A testvérek visszatértek a házukba s ekkor borzasztó kísértés környékezte meg a napszámost. Alig volt betevő falatja s ime most csak a kezét kell kinyújtania, hogy meggazdagodjék. Elköltözhetik máshová, ahol senki sem ismeri s kényelemben, gondtalanul élhet. Már át akar ugrani a kerítésen, amikor megszólal lelkiismerete: »Ne lopj!« Bemegy a házába és lefekszik, de álom nem száll a szemére. Eszébe jutnak gyermekei, akiknek rossz a ruhája; a felesége, aki a nélkülözésekben és gondokban gazdag életet él. Már sajnálja, hogy a kincset nem vette birtokába. Felszökik az ágyból, magára kapja ruháját, hogy a kertbe menjen, amikor újra megszólal lelkiismerete: »Nem riadsz-e vissza ettől a bűntől? Hogy vehetnéd el a másét! Bizzál Istenben és ő megsegít!« Ujra lefekszik, de a kísértés csak nem hagyja békén. Eléje varázsolja a földbe rejtett kincses ládát s azt sugdossa a fülébe: »Vedd el hát csak egy részét; így a szomszédjaid nem válnak szegényebbekké, s rajtad mégis segítve lesz«. Nem, nem, — hangzik a

947.3
947.3
946
1924. 17-12
25:11
20:12
d. 936.17.12
92.5.12

lelkiismeret szava, — ez is lopás volna. »Te lát az akarod, folytatta a kísértő, hogy gyermekeid kolduljanak? Most van alkalmad rajtok segíteni, máskor talán soha többé. Elég ostoba volnál-e az alkalmat elszalasztani?« De a lelkiismeret nem engedett. »A bűn csak bűn, s a lopott vagyonon nincsen Isten áldása.« »Nos hát, — folytatta a kísértő — ha olyan együgyű vagy, vedd azt a pénzt kölcsön gyanánt, végy rajta földet, s a jövedelemből térítsd vissza szomszédjaidnak, amit tőlük elvettél. Láthatod, hogy a pénzre nincs szükségük, mert különben nem ásták volna el.« »Óh Istenem, — kiáltott fel a meggyötört napszámos, — óvj a bűntől s ne hagyj elbuknom!« ... Fohásza meghallgatásra talált s reggel, a kísértővel vívott hosszú, de diadalmas tusa után, nyugodt lélekkel ment át szomszédaihoz s elmondván nekik, hogy mit látott s mekkora kísértést állott ki, arra kérte őket, hogy kincsüket más-hová rejtsek. Szavait így végzé: »Hiszem, hogy Isten majd csak gondoskodik ezután is rólam és enyéimről!«

Édes gyermekeim! Tegyetek úgy, mint ez a napszámos: kövessétek a lelkiismeret szavát, még akkor is, ha czáltal valami nagy kincset kellene elveszteni. Ne csaljátok meg magatokat s ne alkudozzatok a lelkiismerettel! Mert akkor könnyen a kísértő hatalmába kerülnétek!

Láttátok, kedves gyermekeim, hogy miben áll a lelkiismeret s milyen nagy a hatalma, most már azt akarom nektek bizonyítani, hogy a lelkiismeret büntetni is tud.

Az embert sok mindenféle szenvedés érheti a földön, de semmi se lehet ránézve borzasztóbb és kínzóbb, mint a rossz lelkiismeret. Azért beszélnek a lelkiismeret mardosásairól. S helyesen, mert a rossz lelkiismeret szakadatlanul rágódik életünk fáján s minden örömlenket megsemmisíti. Nem éreztétek-e még a lelkiismeret mardosását? Nincsen semmi békesség az istenteleneknek, — mondja az Irás. S mennyire igazat mond. Az a bűn, melyet az ember meg nem bánt s Isten előtt be nem vallott, életünk minden örömét megkészeríti, minden reménységet megsemmisít s óriási sulylyal nehezedik szívünkre. Ádám engedetlen volt s ime lelkiismerete azonnal megbünteti. Szégyenkezve rejtőzik el a kert fái között, s retteg az Istentől, akihez nem mer föltekinteni. És ti nem rejtőztetek-e el valamely rossz cselekedet után; nem féltetek atyátok szemébe nézni s nem égette-e édes anyátok csókja az arcotokat?

Emlékeztetek-e rá, hogy amikor Belzazer lakmározott, egy titokzatos kéz jelent meg a falon s felírta Istennek a gögös királyra s országára kimondott ítéletét. Ez a kéz még ma is jelképe a lelkiismeretnek, mely folytonosan elénk tárja bűneinket s így lehetővé teszi, hogy azokat megbánjuk és megvalljuk.

Elmondok nektek egy történetet.

Angolország egy városában történt, hogy egy grófné az egész város előkelőségeit magához hívta ebédre. Meghívott egy hírneves író is, aki azonban sokára váratván magára, végre is nála nélkül ültek az asztalhoz. Már az ebéd végén voltak, mikor az író feltűnő sápadt arccal s lehorgasztott fővel megjelent. Egyenesen odalépett a grófnéhoz s így szólt: Bocsánatot kérek, méltóságos asszonyom, hogy későn jövök, de amikor szíves meghívását elfogadtam, eszembe se jutott hogy november 21-ike van. Pedig ezen a napon szomorú kötelességet kell teljesítenem. Hallgassa meg kérem történetemet.

Évekkel ezelőtt élt itt egy derék, becsületes könyvárus, akinek nem felvén üzleti helyiségre, minden vásárkor kiment a piacra szekrénykéjével s áruját rendszerint hamar eladta. Volt ennek a könyvárusnak egy fia, kit az öreg ur a gimnázium elvégzése után az egyetemre küldött, noha tettemes tanítási költségeit csak végtelen nélkülözések árán volt képes előteremtteni. Fia jól tanult; vizsgálatait mind fényes sikerrel tette le s ezért dédelgetett kedvencévé lett tanárjainak. Sajnos, hogy emiatt elbizakodott és büszkévé lett.

Körülbelül 16—17 éves lehetett ez a fiú, amikor atyja egy zimankós téli reggel azt mondta neki: »Fiam, ma nagyon rosszul érzem magam; a fejem kábult és testemet láz gyötri. Eredj ki helyettem a piacra!« — »Én?« — kérde fia gögösen — én, az egyetemi hallgató menjek ki a piacra a könyves szekrényvel? Soha!« Az apa szeliden megismételte a kérést s mikor látta, hogy hiába beszél, vette a szekrénykét s támolyogva ment a piac felé. Pár óra múlva átázva és dideregve tért haza; ágyba feküdt s másnap meghalt...

Az a férfi az én atyám volt; az a gögös szívtelen fiú pedig én voltam. Azóta 40 esztendő mult el s én évenként bünbánatot tartok a mai napon. Étlen-szomjan gyalogszerrel megyek a piacra s négy órát töltök ott, ahol atyám az én bűnöm miatt halálos bajt szerzett magának.

Az író arcán végig folytak a bánat könnyei s az egész társaság együtt sirt a megtört emberrel.

Ti azonban ne csak sirjatok, édes gyermekeim, ha a lelkiismeret nyugtalanít benneteket, hanem keressétek az Üdvözítőt, ki azt mondta: »Jöjjetek énhozzám, kik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én felüdítlek titeket, mert csak őbenne van a mi váltságunk, az ő vére által, a bűnöknek bocsánata.«

»Ijjak Kalauza« Decoppet után
Adorján F. fordítása szerint.

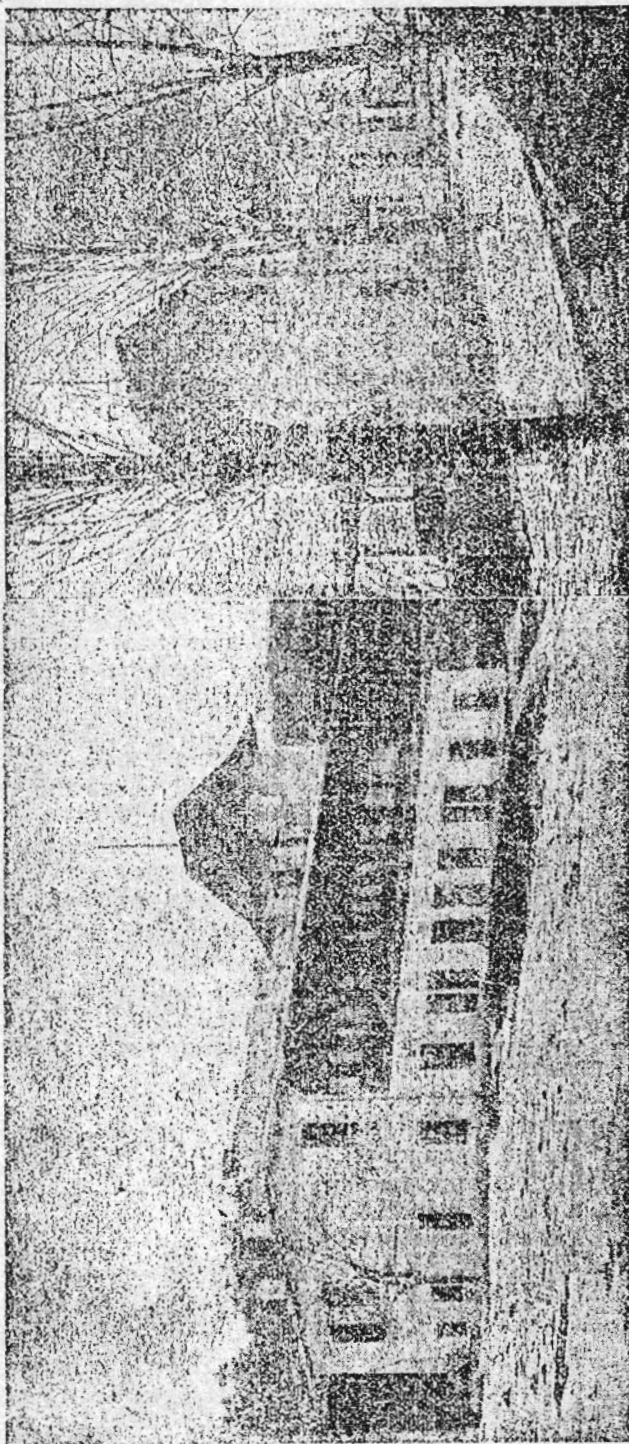
A jó és rossz, Isten és Sátán, élet és halál nem uralkodhatik állandóan egymás mellett ugyanabban a mindenségben.

Központi ebédlő és pihenő Budakeszin.

Augusztusi számunkban hirt adtunk arról, hogy július 13-án Dr. Nuelsen püspökünk és a kormány kiküldötteinek jelenlétében avattuk fel s adtuk át hivatalosán a képzőművész által készített szép modern központi ebédlőt, amely egyúttal úgy van berendezve, hogy széles, nyitott verandáján pihenni s a jó budakeszi hegyi levegőt is élvezni lehessen. Árva gyermekeink és budapesti s más szegény gyermek itt pár hét alatt piros pozsgás arc színt nyernek s egy kis súly szaporodást érnek el. Ez az épület vagyontalan vasárnapi iskolásoknak filléres és koronás szeretet adományából épült. Örök időkre hirdeti, hogy mit képesek tenni a gyermekek Jézus iránti szeretetükben. De hirdeti ez az épület azt is, hogy mit tettek a külföldi gyermekei szegény, szenvedő magyar gyermektestvéreik érdekében. A kisgyermek igazán megszegyenítik a felnőtteket. Te gazdag, pénzt és földet birtokodban tartó, honfi, honleány, hívő gyermeke az

Urnak, mit tettél árva szegény gyermekek érdekében? Talán vannak millióid s inkább elzárod a fiókba, mintsem hogy támogatnád vele az árvákat, a szenvedőket, a nyomorultakat! Ha szemléled e képet, könyörülj a szegényeken s tégy te is valamit értük!

Nuelsen püspök egész kofferrel való rossz magyar egykoronásokat kivitt Svédországba és Norvégiába s az ottani vasárnapi iskolásoknak megmutatta a rossz magyar pénzt s elmesélte, hogy milyen sok ezer koronát kell a szegény magyar gyermekek szüleinek keresniük, hogy gyermekeiknek egy kis tejet és kenyeret vehessenek. A svéd meg a norvég gyermekek hallván szenvedő kis magyar testvéreikről a püspök bácsitól átvették emlékebe a rossz magyar koronát s átadták helyébe sokat érő svéd meg norvég koronát, hogy ezen

építsen a püspök ur a nyomorgó magyar gyermekeknek szép ebédlőt s vegyen az éhezők számára jó magyar buza kenyeret

Hartzell methodista püspök és a hajótöröttek.

Miért teszem ezt a cikket az ifjusági rovatba? Azért, mert az, amiről jelen sorokban szó lesz, egy 22 éves ifjunak hitből és szeretetből fakadó hőstette volt. Az az ifju ma még él, de már hófehér a haja. Ez az ifju 26 éven át az Egyesült Államok területén élő négerék közt szolgált mint igehirdető, később Afrikába került s ott még 20 évig szolgált ugyancsak a négereknek mint püspök. Az egyik egyházi lapban olvassuk róla e kedves ifjukori történetet, amit maga Hartzell püspök egy bíblia magyarázat alkalmával így mondott el:

1864 május 10-én viharos nap volt. Evansonban (Illinois) tanultam, Chicagótól 12 mérföldnyire északra, a Michigantó partján. Akkoriban 22 éves, erőteljes ifju voltam, az uszásban igen gyakorlott. A vihar már 12 órán át tombolt s a tó vad furiához hasonlított, hullám hullám hátán. A távolban egy kis fekete tömeget lehetett látni, amit a hullámok ide-oda dobáltak. Messzelátót szereztünk s azzal megláttuk, hogy az a fekete tömeg nem más mint egy vitorlás hajó roncsa. A hajó roncs tetején mozgó alakokat láttunk. Mikor közelebb ért hozzánk, láttuk, hogy emberek vannak rajta. A hajó fával volt megrakodva, amit azonban a vihar vitorlástól együtt a vízbe sodort. A hajó oldalt fordult s ilyen állapotban sodorták a hullámok a chicagói part felé.

Nemsokára azonban fennakadt egy homokzátonyon, mely nem volt nagyon messze partjainktól. A hajótöröttek mindenféle jeleket adtak, hogy valaki segítségükre siessen, de megmentésükre alig volt remény. A tomboló viharba nem merészkedett egy csónak sem. A víz is jéghideg volt s egy öreg matróz mondta, hogy 10 percnél nem bírja ki senki a hideg vízben. Láttuk, hogy minden egyes hullám, amely a hajóroncsra átcsapott, a hajótörötteket át meg át áztatta. Láttuk azt is, amint közülük az egyik már teljesen megdermedve összeesett, de a többiek megint maguk mellé vették s jobb helyet adtak neki. Most még annál meghatóbban kértek segítséget, kezeiket az ég felé emelve integettek, siessünk segítségükre, mert különben mind odavesznek. Azt mondtam néhány barátomnak, hogy átuszom hozzájuk, de mindnyájan azt válaszolták: »Ez lehetetlenség«. De lelkemben úgy éreztem, hogy nekem meg kell kísérelnem a hajótörötteket kimentenem, hátha sikerül.

A szél ugyan kissé megváltoztatta irányát,

de még mindig borzasztó erővel jó magasra csapta a hullámokat a partra. A parton álldogálók sok kötelet hoztak, de még senkise tudta, hogyan lehetne ezeket a hajóroncsra juttatni. Tervem az volt, hogy egy vékony kötelet magamra kötök s ezzel majd ha odaát leszek, magam után huzom a nehezebb köteleket, hogy ezek segítségével kimentsük a hajótörötteket. A partról láttam, hogy a hajóról egy hosszú árbóc nyulik bele a vízbe, melynek egyik vége még kötelekkel a hajóroncsra volt kötve. Azt is láttam, hogy a vihar hogyan emeli ezt az árbócot ki és be a vízbe. Azt terveztem, hogy ezt az árbócot el kell érnem s akkor végig csuszhatok rajta, míg nem a hajóroncsra érek. Az a veszély fenyegetett, hogy az erős szél és hullámok messze elsodornak majd az árbóctól s így nem jutok a hajóroncsra. Hogy ezt elkerüljem a parton egy jó darabon szembe mentem a széllel mielőtt a hullámokba vetettem volna magam.

Ingemet, nadrágomat és harisnyámat magamon tartottam. Tervemről csak egy pár diákársam tudott. A parton néhány száz ember állt, akik különféle terveket eszeltek ki, de megint el is vetették. Igen izgatottak voltak. Sokan sirtak, sokan pedig térdre állva imádkoztak. Egy óriási plakátra azt irták a hajótöröttek részére, hogy sürgönyileg kértek segítséget Chicagóból, csak tartsanak addig ki bátran. De a hajótöröttek ezt nem tudták elolvasni, csak hangos jajkiáltásukat és segélykiáltásukat lehetett hallani.

Belevettem magam a hideg hullámokba. Első meglepetés ami ért, az volt, hogy jó gyapju harisnyámat amit még édes anyám kötött, elvesztettem.

A tornyosodó hullámok ide-oda dobáltak s minden erőmet meg kellett feszítenem, hogy a felszínen tudjak maradni. A rajtam átcsapó hullámok lehetetlenné tették, hogy a hajóroncsot szemmel tartsam s így már-már attól kellett tartanom, hogy az ár elsodor a hajóroncs mellett. De ekkor hirtelen egy nagy hullám mintegy a hátára vett, s egyenesen a kiálló hajóárbóc felé sodort, amit szerencsésen megfogtam. Ha csak három arasznyival arrább sodort volna, minden fáradozásom hiába lett volna s éreztem, hogy már nem lett volna erőm visszauszni a partra.

Most arról volt szó, hogy ezen hosszú árbocon végig kusszak a hajóroncsig. Meg is kíséreltem. Nehéz munka volt, mert minden hullám, amely átcsapott rajtam, árbócostul jó mélyen a víz alá meritett. Nem tudom mennyi ideig tartott míg így küzdöttem a hullámokkal s teljes erőmmel kusztam az árbócon, de nagyon hosszúnak tetszett. Végre odaértem hol az árbóc kötelekkel volt a hajó roncsra kötve — ezen is végig kuszlam utolsó erőm megfeszítésével s felkuszlam a hajóra. Mikor felkuszlam óriási örömrivalgást hallottam a part-

ról, amit azóta sem tudok elfelejteni. A parton álló tömeg u. i. nem látott engem attól a perctől hogy a vízbe vetettem magamat, mindaddig, míg fel nem kusztam a hajóroncsra. Ezért volt az a kitörő örömkialtás. Hogy hogyan éreztem magam abban a pillanatban, azt nem lehet leírni.

Mikor a hajón lépkedtem, felém jött a kapitány s megdermedt kezét vállamra téve csak annyit tudott mondani: »Isten áldja meg, Ön aztán férfi«.

Többet nem beszéltünk. A matrózok segítségével most a magammal húzott kis kötélén kezdtük a partról az erősebb köteleket idevonni s a hajóroncsához kötni. A másik végét a parton álló emberek fogták s némelyek bátorságot vettek s ezen a kifeszített kötélén átjöttek hozzánk a hajóroncsra, hogy segítségükre legyenek.

Minden hajótöröttet a partra vontunk s mikor utolsónak én érkeztem, éreztem, hogy erős karok ragadtak meg s egy kocsiba tettek, hol meleg takarókkal takartak be. Hazavittek szobámba. Nagyon gyenge voltam az óriási megerőltetéstől, de pár nap múlva minden fáradtság és fájdalom elmúlt.

Ezután a történet után néhány hónapra a vonaton utaztam. Egyszer csak felém jön egy finom öltözetű ur s azt kérdi tőlem: »Ön nemde Hartzell Ur?« — »Igen az vagyok« — feleltem. »Hisz akkor Ön az, aki a »Sturm« nevű hajóroncsra uszott s kimentette a hajótörötteket« — »Igen«. Mikor ezt mondtam, könnyes szemmel a nyakamba borult s azt mondta: »Én vagyok az a kapitány, akit Ön kimentett«.

Pár hónapra rá, hogy a hajótörötteket kimentettem, Evanston polgársága egy nagy ünnepélyes népgyűlésen átnyújtotta nekem az »Amerikai Eucyklopädiát« díszkötésben, melynek minden kötetébe ez volt beleírva:

»Miután Hartzell József 1864. május 10-én a Michigantavon tomboló óriási vihar dacára belevetette magát a jéghideg hullámokba, hogy a »Sturm« nevű hajóroncsra levő négy hajótöröttet kimentse, saját életét téve kockára; azért Evanston polgársága ki akarván mutatni az ő nagyra becsülését és háláját azért a hősi magatartásért és az önfeláldozás e nemes cselekedetéért, Hartzell József urnak egy nyilvános nagy népgyűlésen csekély elismerésképpen átnyújtotta az »Amerikai Eucyklopädiát«.

Igy beszélte el ezt a történetet maga a püspök. Amint kész volt ifju korában életét feláldozni a hajótöröttekért, így áldozta fel későbbben egész életét embertársai szolgálatában. Ötven szolgálati évét az Ur gazdagon megáldotta.

Bár lenne a mi Urunk Jézusunknak ma is több ilyen önfeláldozó szolgálója ifjak és öregek közt.

Németből:

W. J.

Hogyan kell az emberekkel bánni.

Funcke Otto „Az élő Isten lányomai életemben“ című könyvében a következő történetet mondja el:

Egy elhagyott völgyben élt egy igen öreg asszony. 90 éve dacára még jó élet-erőben volt. Hivő lelkészlől azonban egyáltalában mit sem akart tudni. Az ő álláspontjából teljesen igaza is volt, mert racionalista volt, mégpedig a javából. Mikor először meglátogattam, ágyában falmak fordult és egy szót sem szólt. Így elhatároztam, hogy veje tanácsát követem, aki nekem azt mondotta: „Igen tisztelt lelkész ur, hagyja azt a vén boszorkányt békében.“

Mikor egy pár hónap múlva széna-gyűjtés ideje alatt megint arra a környékre jöttem, valami belső erő arra kényszerített, hogy megint benézzek hozzá. Bementem. Ágyában ülve találtam.

Mérges volt, igen sokat beszélt, de csak azért, hogy rokonai iránt való haragját kiöntse előttem. Ezek ugyanis elmentek szénát gyűjteni anélkül, hogy kávéat adtak volna neki. Anyámra gondolva így szóltam hozzá: „Kedves jó öreganyám, ezen könnyen lehet segíteni, majd én fogok önnek kávéat főzni.“ Megvető pillantással nézett rajtam végig, mintha ezt akarta volna mondani: „mit, te akarsz kávéat főzni?“ De mint anyám fia, meg tudtam főzni a kávéat. Habár a nagy rendetlenség közepette nehéz volt a hozzá valókat megtalálni De végre mégis főlzoláltam neki a kávéat, mely sokkal zamatosabb volt annál, mit máskor kapott.

Az öreg asszony feszült figyelemmel nézte végig, hogy gyujtok tüzet, hogy állítom erre a vízzel telt fazekat stb. Figyelt, amíg minden készen volt. Ahogy hozzá léptem és így szóltam: „Igy nagyanyám, most igyon“ — akkor keservesen sirni kezdett. Ősz fejét kiaszott tenyerébe hajtva egymásután így sóhajtott: „Oh, mily gonosz vagyok, oh, mily gonosz vagyok!“

Nem értettem. miköze ehez a kávémnak. Szenvedéllyel csókolgatá kezeimet, végre így szólt: „Most látom, hogy maga Isten embere, igaza van, ha mindig csak azt prédikálja, hogy mi emberek elveszünk, ha hincsen Megváltónk.“

A kávé megnyerte szívét s megkedvelte a hívő lelkész is és bizalmas lett Iránta. T. i. hívő leánya volt és ez elbeszélte neki mindig a hívő lelkész prédikációit. A jég megtört és ez az öreg lélek forró vággyal szívta magába az evangélium vigaszát. Mikor egy év múlva meghalt, azok, kik régebben gyűlölték, most megsiratták. Valóban megtért, ha mindjárt a kávé is idézte azt elő. Sajnos, máskor soha sem tapasztaltam, hogy ily öreg ember inegtérjen. Meg kell jegyezni, soha sem jöttem volna a kávéfőzés gondolatára, ha anyám nem tanított volna arra, hogy mindenkinék szeretettel szolgáljak.

Ez az egyszerű történet mutatja, hogy a szeretetben való szolgálat többet ér, mint a szép beszéd. Boldogok akik az Urnak tettekben szolgálnak s nem pusztá szavakkal. Kedves olvasóm, te hogyan szolgálsz az Urnak? Vajjon csak szép szavakkal, avagy tettekkel? Azok mentek be Jézussal az ő Atyjának örökébe, akiknek tetteik voltak! Jaj az üres szavakat cséplő, formakeresztényeknek! Önmagukat ámitják.

Ford.: V. R.

Egy zsidó lélek története.

Zsidó szülők gyermeke vagyok, kik már ifju koromban tanítottak meg az atyák előírának a becsülésére. Abban a hiszemben nőttem fel, hogy a törvény tanulmányozása, ahogy rabbinusaink magyarázzák, a legtisztéletreméltőbb foglalkozás Isten dicsőségére és egyszerűsággal a legjobb vezeklés a bűnökért. Saját magammal elégedetlen voltam és így vigaszt kerestem vak vezetőimnél és az atyák szokásainak még szigorubb betartásában. De sem a törvény tanulmányozása, sem a vezeklések melyeket vezetőim ajánlottak, nem elégitettek ki. Elégedetlen voltam magammal is, megvallási gyakorlatommal is, úgy hogy arra a gondolatra jöttem, hogy hitemből hiányzik va-

lami, hogy mi volt ez a hiányzó valami, erre nem jöttem rá. Bűnre való hajlamomon kívül hozzá járult ehhez még atyámnak szemrehányása is, aki nem helyeselte, hogy ilyen izgalmas gondolatokkal foglalkozom. Egy keresztyén barátom figyelmeztetésére kutatni kezdtem az ő vallásának igazságai után. Fölmerült bennem az a kérdés, hogy nem-e fogok kísértésbe jönni, hitemet elhagyni és evvel Isten nek haragját magam ellen zuditani. Arra gondoltam, hogy bebizonyítom a keresztyénség hamisságát. Ezekkel a gondolatokkal nyitottam ki egy csendes órában először az »Ujtestamentum«-ot.

S végigfutott hátamon a hideg, mikor Jézus nevére bukkantam. De ez később elmúlt és mivel nem találtam semmit, mit csalásnak mondhatnék, folytattam a tanulmányozást. Igaz, hogy Jézus csodái felett nagyon elcsodálkoztam, de mystikus tudományok tartottam, amit J. elérhetett. De nemsokára egész más világításban láttam Jézust. Ugy gondoltam, hogy ő olyan ember, ki az ő embertársai érdekében alázatosságban és szegénységben élt és jutalmul csak gúnyt és megvetést kapott. Ember bizonyára ilyen terhet és ilyen kegyetlenséget nem tudott volna elviselni. Mindjobban hozzászóltam az újtestamentom nyelvezetéhez. És Jézusban ritka jellemű embert láttam.

Összehasonlítottam a prófétáknak a Messiásról szóló jövendöléseit Jézus szenvedésével és halálával. Így győzött rajtam Krisztus és lett Uram és Megváltóm. Kötelességemnek tartottam a keresztséggel is bizonyítani hitemet. Ez nehéz lépés volt, mert szüleim elhatározták, hogy kiüldöznék a házból, ha hitemről a nyilvánosság előtt is bizonyosságot teszek. Tudtam hogy ezt nem csak mondják, hanem meg is fogják tenni. Ez fájdalmas tény. De előttem voltak az Urnak ezen szavai is: »Aki inkább szereti atyját és anyját hogynem engemet, nem méltó én hozzám«. Mennyire szerettem volna most, ha nem zsidónak születtem volna, hanem keresztyén szüleim lennének. Akkor nem kellene így küzdenem. De tisztában voltam azal, hogy Jézust kell követnem: öröm és szomorúság, szerencse és balszerencse közt, mert nem lehet nekem Uram, ha nem teszem az ő akaratát. De vigasztal az az ígret: »Ha atyád és anyád elhagy, az Ur elfogad«. Így határoztam el, hogy csak előre megyek, ő általa győzök, ki drágább volt nekem, minden földi kincsnél. De ez az elhatározás saját erőmből történt és az ellenség hatalmának nemsokára engedtem s olyan helyzetbe jutottam, hogy segíteni én magamon nem tudtam. Még nem volt meg a bizalmam Ő benne. De ebben a gyengeségemben is újból az Ő kegyelmének számolyához vezettem.

Azt kérdeztem, mint már annyiszor annak előtte: »Uram mit akarsz hogy cselekedjem?«

Az írás szavai még hatalmasabban szóltak hozzám: »Kereszteltesd meg magad«. Félelmem leirhatatlan volt.

Elérkezett az az idő, hogy a keresztséggel kellett bizonyítanom, hogy Krisztus tanítványa vagyok. Ebben a meggyőződésben elmentem már említett barátomhoz, előadva neki nehézségeimet. Ő megértette helyzetemet és figyelmeztetett a nyilvános bizonyágtétel fontosságára. Ez kritikus pillanat volt. Nem mindenki tudja e benső harcimat megérteni. De az, aki a sziveket ismeri és a veséket vizsgálja, volt talán az egyedüli, ki Jézushoz való hitemet ismerte.

Amikor egyszer a szerezsenországról szóló történetet olvastam, ez a pár szó »mi gátol« szemrehányásként hatott rám, s így elhatároztam, hogy nem zárkozom tovább el az evangélium vigaszaitól, melynek részesévé leszek, ha az engedelmesség útján járok és ha Krisztusért élek, vagy halok. Ezek után megragadtam az első alkalmat, hogy egy lelkésszel beszéljek, ki már régebben érdeklődött utánam, ki aztán lépésről-lépésre bevezetett annak tanaiba, ki nek neve egykor utálatos volt előttem, most pedig a legszebb és legmagasztosabb. Keresztelésemnek napja érkezett. Alkalmam nyílt hogy egy nagy gyülekezet előtt beszéljek arról, amit az Ur velem tett. Ummepélyes óra volt ez számomra, mit sohasem felejték el. Ez az óra rokonaimtól és barátaimtól örökre elválasztott, de Jézussal szorosabban összekötött. Már nem szégyeltem Őt és hozzá való tartozásomat jobban éreztem, mint annak előtte. Szüleim és rokonaim is értékesebbek lettek előttem, szívemnek az volt a legforróbb vágya, hogy ők is megismerjék az Üdvözítőt. Nem mulasztottam el egyetlen alkalmat sem, hogy Jézusról szóljak nekik.

Egy reggelen, midőn szobájukba léptem, mérges arcukról mindjárt megláttam, hogy valaki beszélhetett nekik keresztségemről. Kérdésükre az okokat akartam nekik megmondani, a melyek elhatározásomhoz vezettek, de atyám nem engedett szóhoz jutni, káromló szavakkal illeté Krisztust és annak követőit, közben ruháját eltépve a legsértőbb módon családjából kizárt, s mondotta: Mostantól kezdve halottnak foglak nézni. De biztosított arról, ha visszatérek, mindent megbocsát. Erre anyám is sirvafakadt, de e feltétel alatt ő is szeretetbe fogadott volna megint. Ez megható jelenés volt. A világ minden kincsét nekik adtam volna, hogy fájdalmukat csillapítsam. De Megváltóm iránti szeretetem oly nagy volt, hogy inkább szüleimet áldoztam fel. Mikor látták, hogy nem tudnak az atyák vallására vissza téríteni, elbucsuztattak és megtiltották, hogy küszöbüket még egyszer átlépjem. De az Isten kegyelme támaszom lett; bucsút intettem rokonságomnak és mindennek, mi kedves volt

házunkban. Szenvedtem Ő érette, ki annyit tett velem.

N. városába utaztam, hol sok keresztyén baráttra akadtam. A kegyelmes Üdvözítő áldja meg szeretett szüleimet és Izrael egész népét:
Németből: Viktor R.

Amerikából 565 zsidó költözött Palesztinába. Pittsburgban most zajlott le az Amerikai Cionista Szervezet 27. nagygyűlése, amelyet Coolidge elnök táviratilag üdvözölt. A gyűlésen a szervezet vezetősége bejelentette, hogy az elmúlt évben az Egyesült Államok területéről 565 zsidó költözött Palesztinába 3 millió 300 ezer dollárt vive magukkal.

SZEPTEMBER.

1. *hétfő*: 32. zsolt.; Zsid. 12. 14—29. Hozd fel reánk arcodnak világosságát, óh Uram. 4. zsolt. 7. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekszük. I. Ján. 1. 7.
2. *kedd*: II. Kir. 25. 1—21. Zsid. 13. 1—3. 5—12. Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, és Istenem, a te törvényed keblem közegette van. 40. zsolt. 9. Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban. Róm. 6. 2.
3. *szerda*: II. Kir. 25. 22—3. Zsid. 13. 13—25. Az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba be vigyed. És. 58. 7. Örüljétek az örülőkkel, és sirjatok a sirókkal. Róm. 12. 15.
4. *csütörtök*: Jer. 29. 1—14. I. Tim. 1. 1—2. 12—17. Az igazakra világosság fénylik a sötétben: attól, aki irgalmas, kegyelmes és igaz. 112. zsolt. 4. Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtelen gyermekei, az elfordult és elvetemedett nemzetség közegette, kik között fényletek. Fil. 2. 15.
5. *péntek*: Jer. 30. 1—5. 7—11. I. Tim. 2. 1—10. És hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeség fejedelmének. És. 9. 6. Isten feltámasztotta Őt a halálból és ültette őt a maga jobbára a menyekben. Efez. 1. 20.
6. *szombat*: Jer. 30. 12—22. És. 29. 18—21. Mert nem olyan Isten vagy te, ki a hamiságban gyönyörködne; nem lakhatik tenálad gonosz. 5. zsolt. 5. Hanem miképen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. I. Pét. 1. 15.
7. *vas.*: Márk 7. 31—37. II. Kor. 3. 4—9. Noé kegyelmet találta az Ur előtt. I. Móz. 6. 8. Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldo-

- zátokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. I. Pét. 2. 5.
8. *hétfő*: 33 zsolt. I. Tim. 3. 14—16; 4. 1—5. Ezt mondja a seregek Ura: Ha ez csoda léssen e nép maradékának szemei előtt azokban a napokban; vajjon az én szemeim előtt is csoda léssen. Zak. 8. 6. Bizony, bizony mondom néktek: Aki én bennem hisz, örök élete van annak. Ján. 6. 47.
9. *kedd*: Jer. 31. 1—14. I. Tim. 4. 6—16. A kik téged szeretnek, tündököljenek, mint a kelő nap az ő erejében! Bir. 5. 31. Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához. I. Ján. 4. 17.
10. *szerda*: Jer. 31. 15—22. I. Tim. 5. 17—25. Áldott az Ur Isten, Izráelnek Istene, aki csoda dolgokat cselekszik egyedül! Áldott legyen az ő dicsőséges neve mindörökké. 72. zsolt. 18. Az egyedül bölcs Istennek, a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen. Róm. 16. 27.
11. *csütörtök*: Jer. 21. 23—37. I. Tim. 6. 1—12. Legyetek erősek és bátrak, ne féljete és ne rettegjete tőlök, mert az Ur a te Istened megy majd veled. V. Móz. 31. 6. Mert hitben járunk és nem látásban. II. Kor. 5. 7.
12. *péntek*: Jer. 33. 1—11. I. Tim. 6. 13—21. Oh mindnyájan, kik szomjuhoztok, jertek a vizekre. Es. 55. 1. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha, örökké meg nem szomjuhozik. Ján. 4. 14.
13. *szombat*: Jer. 33. 12—22. Zak. 7. 4—10. Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonosz-ságot és hogyan vétkezném az Isten ellen? I. Móz. 39. 9. És ne szabjátok magatokat a világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által. Róm. 12. 2.
14. *vas.*: Luk. 10. 23—37. Róm. 3. 21—28. Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs köszál, nem tudok! Es. 44. 8. Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban. II. Kor. 2. 14.
15. *hétfő*: 32. zsolt. II. Tim. 1. 1—14. Áldott az Ur, az én kőváram, jóltevőm és megoltalmazóm, mentő váram és szabadítóm nékem; paizsom és az, akiben én bízom. 144. zsolt. 1—2. Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy, mint magunkból; ellenkezőleg, a mi alkalmasak voltunk az Istentől van. II. Kor. 3. 5.
16. *kedd*: Jer. 37. 1—16. II. Tim. 2. 1—13. Az Urnak félelme a bölcseségnek tudománya és a tisztességnek előtte jár az alázatosság. Péld. 15. 33. Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Ján. 12. 26.
17. *szerda*: Jer. 37. 17—38. II. Tim. 2. 14—26. Isten! Én Istenem vagy te, jó reggel keresetek téged; téged szomjuhoz lelkem. 63. zsolt. 2. Az Isten lélek; és kik őt imádják, szükség hogy lélekben imádják. Ján. 4. 24.
18. *csüt.*: Jer. 39. 1. 11. 12. 40. 1—6. II. Tim. 3. Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Urnak, a te Istenednek szavára, áldást parancsol melléd az Ur a te csüredbe és mindenben mire ráteszed te kezedet. V. Móz. 28. 1. 2. Valamit mond néktek, megtegyétek. Ján. 2. 5.
19. *péntek*: Jer. 41. 1. 42. 1—16. II. Tim. 4. 1—8. Így szól az Ur: Jókedvem idején meghallgattalak és a szabadulás napján megsegítettelek. Es. 49. 8. Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket. II. Kor. 5. 19.
20. *szombat*: Jer. 43. 50. zsolt. 14—23. Uram atyánk vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk és kezed munkája vagyunk mi mindnyájan. Es. 64. 7. De Isten kegyelméből vagyok ami vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lön hiábavaló. I. Kor. 15. 10.
21. *vas.*: Luk. 17. 11—19. Gal. 5. 16—24. Ha az én ítéleteim szerint cselekszel: Én bizonyára megerősítem veled az én beszédimet. I. Kir. 6. 12. Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akará megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Róm. 7. 18.
22. *hétfő*: 36. zsolt. II. Tim. 4. 9—22. Ők lesznek nékem népem és én leszek nékik Istenök és az én törvényeim szerint járnak, s a parancsolataimat megőrzik és cselekszik. Ezek 37. 23. 24. Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul. Róm. 12. 1.
23. *kedd*: Jer. 44. 1—8. 26—30. Tit. 2. 1. 7—15. Leborula Józsué a földre arccal, és meghajtá magát és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának. Józ. 5. 14. Most minék utána felszabadultatok a bün alól, szolgálíva lettetek az Istennek, megvan a gyümölcstök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Róm. 6. 22.
24. *szerda*: Jer. 51. 1—10. 18—20. 51. 47—50. Tit. 3. 1—8. 15. Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét! 34. zsolt. 4. Isten elhatározta, hogy minket fiává fogad Jézus Krisztus által az ő akaratának jó kedve szerint kegyelme dicsőségének magasztalására. Ef. 1. 5. 6.
25. *csüt.* Jer. sir. 1. 1—7, 11—16, I. Ján. 1. Uram hallgass meg! Uram légy kegyelmes! Uram légy figyelmes és cselekedd meg ne késedelmezzél, tennen magadért. Dán. 9. 19. Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak atyja előtt, a kiről nevezteik minden nemzetség mennyen és földön. Ef. 3. 14—15.
26. *péntek*: Jer. sir. 3. 18—33. I. Ján. 2. 1—11. Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Ur az Isten, kövessétek őt: ha pedig Baál, köves-

sétek azt. I. Kir. 18. 21. Isten megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint. II. Tim. 1. 9.

27. *szombat*: Jer. sir. 3. 37—44. 55—58. 5, 21. I. Kir. 17. 8—16. Éva látá, hogy kívánatos az a fa a bölcseségért; szakasztott azért annak gyümölcséből és evék és ada a vele lévő férjének is és az is evék. I. Móz. 3. 6. Senki ne mondja azért mikor kísértetik: az Isten től kísértetem, hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Jak. 1. 13—14.
28. *vas.*: Mát. 6. 24—34. Gal. 5. 25—6. 10. Boldog, akinek segítsége a Jákob Istene, és reménysége van az Urban, az ő Istenében. 146. zolt. 5. A reménységünket vetettük az élő Istenben, aki minden embernek megtartója, kiváltképen a hívőknek I. Tim. 4. 10.
29. *hétfő*: 37. zolt. 1—11. I. Ján. 2. 12—29. Te uralkodol a tengernek kevélységén; mikre az ő hajjai felemelkednek, te csendesited le őket. 89. zolt. 10. Krisztus Istennek jobbán van, felmenvén a mennybe; akinek alávetettek az angyalok, hatalmasságok és erők I. Pét. 3. 22.
30. *kedd*: Ezs. 1. I. Ján. 3. 1—12. Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot; az Istennek ismeretét inkább, mintsem égő áldozatokat. Hos. 6. 6. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és Isten is őbenne. I. Ján. 4. 16.

Kérelem amerikai magyar testvéreinkhez.

Örömmel értesültünk Beynon lelkész testvértinktől arról, hogy magyar honfitársaink Szabolcs, Borsod, Heves megyékből szakadtak oda az új világba. Örülünk, hogy mi éppen az itteni vidéken dolgozunk, amerikai testvéreink itteni vérei, rokonai, ismerősei közt. Arról értesültek már, hogy Miskolczon szépen megindult a munka, sőt Miskolcz mellett Hejőcsabán, a tapolcai kőbányában s még egy pár szomszéd faluban. Miskolczon egy kis imatermet kell építenünk, de előbb megfelelő telket kell vennünk; vagy ami a telek szerzésnél, az építkezésnél is jobb volna, egy épületet kellene vennünk. De magunk erre még gyengék vagyunk.

Kérjük azért amerikai magyar testvéreinket, hogy támogassanak abban, ami törekvésünkben s küldjenek a miskolczi munka részére adományokat. Hová? Legjobb ha e címre küldik: Rev. E. Beynon 8475 Detroit, Mich. Dearbon Ave.

Beynon testvér majd elküldi aztán nekünk. Gondolják meg amerikai testvéreink, ha most kis adományt is adnak, az nálunk sokat tesz ki.

Miskolczi munkánkra szives adományokat hálaival fogadunk.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Budapest, VI. Felsőerdősor 5 földsz. Vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet, d. u. 5 órákor bibliamagyarázat, kedd d. u. 5 órákor bibliamagyarázat.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5, I. em. Vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet és üt. este 7 órákor bibliamagyarázat

Budapest, Országbíró-ut 12—14. Vasárnap d. e. 8 órákor istentisztelet. Szerda este 7 órákor bibliamagyarázat.

Kispesten, Nagy Sándor-u. 5. sz. Vasárnap d. u. 4 órákor istentisztelet, Kedden este 7 órákor bibliamagyarázat, Péntek este 7 órákor bibliamagyarázat

Cinkota, Ehmán-telep 3. barak, 2. ajtó. Vasárnap d. e. 10 órákor d. u. 5 órákor, Szerda este 7 órákor bibliamagyarázat.

Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz. Vasárnap d. e. 1/2 11, este 8 Szerda és péntek este 8.

Téglagyár minden kedd este 8.

Ószöllő minden csütörtök este 8.

Nagykálló Kiskut-u. minden vasárnap d. u. 2.

Miskolcz. Melinda-u. 15. Minden vas. d. u. 4.

Hejőcsaba minden péntek este 8.

Dombóvár, Bezerédi-u. 27. Minden vasárnap és péntek este 8 bibliamagyarázat.

Kaposszekcső. Minden vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet. Szerda este bibliamagyarázat.

Kapossvár, Németh István-u. 2. Minden 2-ik. vas. d. u. 4 órákor, csüt. este 8 órákor bibliamagyarázat.

Döbröközön. Minden második vasárnap.

Cyörkönyben kápolnában. Minden vasárnap d. e. 10 órákor, este 8 órákor istentisztelet, Szerda este 8 órákor bibliamagyarázat.

Nagyszékely. Minden második vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet.

Borjád. Minden második vasárnap d. e. 10 órákor este órákor bibliamagyarázat.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. f. Szövetkezet Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB. Kiadóhivatal: Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. szám.